

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Τόμος 4ος

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

*Ομάδα Εργασίας Υπουργείου
Παιδείας, δια Βίου Μάθησης και
Θρησκευμάτων*

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Άγαλμα του Ραμσή Β΄ και ανδριάντας του Αυγούστου (αριστερά). Αναθηματικό ανάγλυφο αυτοστεφανούμενου εφήβου από το ιερό της Αθηνάς στο Σούνιο (κέντρο).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 4ος

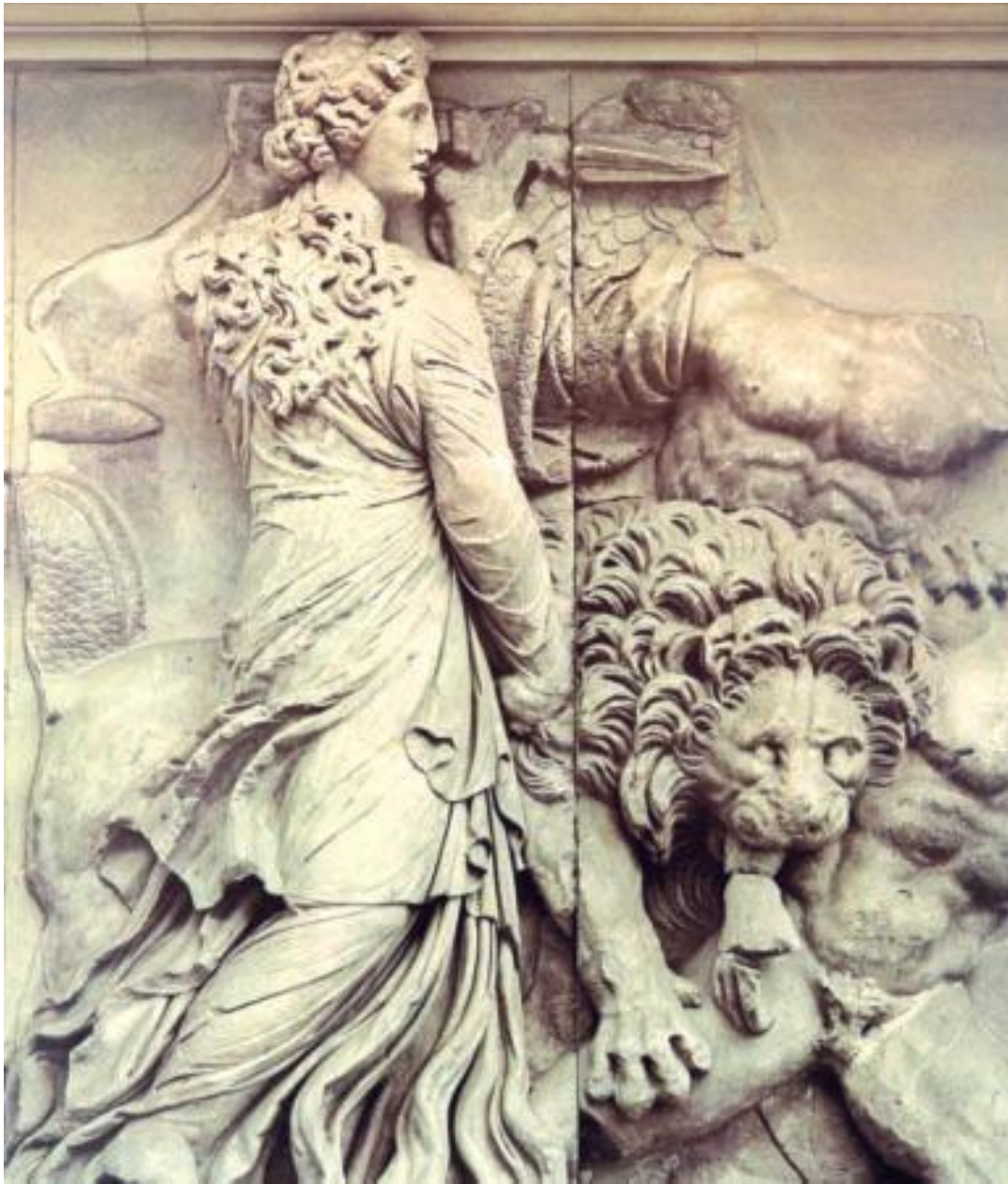
Συγγραφέας
ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ. Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης
ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ.,
καθηγητής του Παν/μίου Αθηνών
ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ ΑΙΚΑΤ.,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.
ΠΕΡΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., μ.δ.,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο:
ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ,
δ.φ., Πάρεδρος του Π.Ι.

Φιλολογική επιμέλεια
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΚΚΑ, μ. ιστορίας,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

ΙΙΙ. ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

Τμήμα της ζωφόρου του βωμού του Διός στην Πέργαμο. Είχε ως θέμα τη Γιγαντομαχία (πρώτο μισό 2ου αι. π.Χ.).

(Αρχαιολογικό Μουσείο Βερολίνου)

1. Ο ελληνοιστικός κόσμος

Η εποχή που αρχίζει από το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου (323 π.Χ.) και τελειώνει με την κατάληψη της Αιγύπτου από τους Ρωμαίους (30 π.Χ.) ονομάζεται ελληνοιστική [*ελληνίζω: συμπεριφέρομαι ως Έλληνας*].

Η αυτοκρατορία που δημιουργήθηκε από τις κατακτήσεις του Μ. Αλεξάνδρου, αν και εφήμερη, διαμόρφωσε νέα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά δεδομένα για τον Ελληνισμό. Μετά τον αιφνίδιο θάνατο του δημιουργού της κατακερματίστηκε σε μικρότερα βασίλεια λόγω των συνεχών συγκρούσεων των διαδόχων. Τα ελληνοιστικά βασίλεια κυβερνήθηκαν από δυναστείες που ίδρυσαν οι στρατηγοί του Μ. Αλεξάνδρου. Έτσι παγιώθηκε ένα νέο πολιτικό σύστη-

μα, η απόλυτη μοναρχία. Το κέντρο βάρους μετατοπίστηκε από την κυρίως Ελλάδα στις μεγαλουπόλεις της Ανατολής. Λίγες μόνο πόλεις-κράτη στην κυρίως Ελλάδα διατήρησαν την εσωτερική τους οργάνωση, ενώ κάποιες άλλες περιοχές συγκρότησαν ομοσπονδίες, όπως ήταν οι συμπολιτείες. Από το 2ο αι. π.Χ. όμως άρχισε η βαθμιαία επέκταση των Ρωμαίων στον ελληνικό χώρο και στην Ανατολή.

1.1 Η διάσπαση του κράτους του Μ. Αλεξάνδρου

Αμέσως μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου προέκυψε έντονο το πρόβλημα της διαδοχής, αφού δεν υπήρχε νόμιμος και ικανός διάδοχος. Προς στιγμή το πρόβλημα

αντιμετωπίστηκε με την αναγνώριση της συμβασιλείας στον ετεροθαλή αδελφό του, το Φίλιππο Αρριδαίο (Φίλιππος Γ΄), ανίκανο να κυβερνήσει, και στον αναμενόμενο γιο του από τη Ρωξάνη (Αλέξανδρος Δ΄). Ωστόσο, και οι δύο δεν είχαν τις προϋποθέσεις να διεκδικήσουν δυναμικά την εξουσία και να διατηρηθούν στο θρόνο. Αμέσως εκδηλώθηκαν διασπαστικές τάσεις στην αυτοκρατορία που πήραν τη μορφή εξεγέρσεων, απελευθερωτικών πολέμων και συγκρούσεων για τη διαδοχή.

Εξεγέρσεις και απελευθερωτικοί αγώνες. Οι Αθηναίοι μαζί με τους Αιτωλούς ήταν από τους πρώτους που κινήθηκαν εναντίον των Μακεδόνων, όταν πληροφορήθηκαν το θάνατο του Αλεξάνδρου¹. Το αντιμακεδονικό μέτωπο όμως, που

είχε ουσιαστικά υποκινηθεί από τους Αθηναίους ρήτορες Υπερείδη και Δημοσθένη, μετά τις συγκρούσεις που έγιναν στην περιοχή της Λαμίας (Λαμιακός πόλεμος, 322 π.Χ.) και στη Θεσσαλία διαλύθηκε. Η επικράτηση των Μακεδόνων είχε τις ακόλουθες συνέπειες:

1. Η αναγγελία του θανάτου του Μ. Αλεξάνδρου στην Αθήνα

Πρώτος λοιπόν ανήγγειλε στους Αθηναίους το θάνατο του Αλεξάνδρου ο Ασκληπιάδης, ο γιος του Ιππάρχου. Ο Δημάδης όμως είπε να μην το πιστέψουν γιατί προ πολλού η οικουμένη θα είχε μυρίσει από το νεκρό. Ο Φωκίων, βλέποντας ότι ο δήμος κινούνταν επαναστατικά προσπάθησε να τον καθησυχάσει και να τον συγκρατήσει. Επειδή

όμως πολλοί πηδούσαν στο βήμα και φώναζαν ότι ο Ασκληπιάδης λέει την αλήθεια και ότι ο Αλέξανδρος πέθανε ο Φωκίων είπε: «Τότε λοιπόν θα είναι και αύριο και μεθαύριο πεθαμένος. Έτσι μπορούμε να αποφασίσουμε με περισσότερη ησυχία και ασφάλεια».

Πλούταρχος, Φωκίων, 22 μετ. Ανδρ.
Πουρνάρα, εκδ. Πάπυρος.

♦ Οι Αθηναίοι υποχρεώθηκαν να αντικαταστήσουν το δημοκρατικό πολίτευμα με ολιγαρχικό, να πληρώσουν χρηματική αποζημίωση και να δεχτούν μακεδονική φρουρά στη Μουνιχία, ένα από τα λιμάνια του Πειραιά.

♦ Ο Υπερείδης δολοφονήθηκε και ο Δημοσθένης αυτοκτόνησε, προκειμένου να αποφύγει την ατίμωση.

♦ Πόλεις της Πελοποννήσου υποχρεώθηκαν να δεχτούν μακεδονικές φρουρές.

Ανδριάντας του ρήτορα Δημοσθένη. Αντίγραφο των ρωμαϊκών χρόνων που αποδίδει το πρωτότυπο έργο των αρχών του 3ου αι. π.Χ.

(Ρώμη, Μουσείο Βατικανού)

Οι Μακεδόνες στρατηγοί δεν πρόλαβαν να προχωρήσουν σε τιμωρία των Αιτωλών, γιατί έπρεπε να επιστρέψουν έγκαιρα στην Ασία, όπου είχαν αρχίσει οι διαμάχες των διαδόχων.

Τμήμα από την ανάγλυφη διακόσμηση της λεγόμενης σαρκοφάγου του Μ. Αλε-

ξάνδρου (τέλη του 4ου αι. π.Χ.).
Εικονίζεται έφιππος νέος που έχει ταυτιστεί με το Δημήτριο Πολιορκητή, γιο του Αντίγονου. Ήταν ο σημαντικότερος από τους Επιγόνους - έτσι ονομάστηκαν οι γιοι των διαδόχων του Μ. Αλεξάνδρου -, με ευστροφία πνευματική και στρατιωτικές ικανότητες. Κατόρθωσε να ανέβει στο θρόνο της Μακεδονίας (294-287 π.Χ.).

(Κωνσταντινούπολη, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Στις ανατολικές επαρχίες της αυτοκρατορίας, όπου η μακεδονική εξουσία ήταν χαλαρή, εκδηλώθηκαν εξεγέρσεις γηγενών πληθυσμών αλλά και Ελλήνων που είχαν εγκατασταθεί στη Βακτριανή. Την εξέγερση αυτή κατέστειλε ο Έλληνας διοικητής της Μηδίας, ο Πείθων, ο οποίος στη συνέχεια ανακήρυξε τον εαυτό του ανεξάρτητο διοικητή των Άνω σατραπειών της αυτοκρατορίας.

Οι συγκρούσεις των διαδόχων. Η διευθέτηση του ζητήματος της διαδοχής, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, ήταν πρόσκαιρη. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέτειναν οι φιλοδοξίες των στρατηγών του Αλεξάνδρου και η απουσία ισχυρής κεντρικής εξουσίας. Οι συγκρούσεις των στρατηγών κράτησαν είκοσι χρόνια μέχρι το διαμελισμό της αυ-

τοκρατορίας σε επιμέρους βασιλεια και συνεχίστηκαν πλέον μεταξύ των ηγεμόνων των ελληνιστικών βασιλείων μέχρι τη σταθεροποίηση της εξουσίας τους.

Τετράδραχμο του Αντιγόνου. Στη μια πλευρά φέρει το κεφάλι του Αλεξάνδρου στην άλλη το Δία και την επιγραφή «Βασιλέως Αντιγόνου». (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

Η πρώτη περίοδος των συγκρούσεων (321-301 π.Χ.) ξεκίνησε με δολοφονίες των νομίμων διαδόχων και των επικρατέστερων στρατηγών και συνέχισε με την πρώτη κατανομή της εξουσίας στο Τρι-

**Προτομή Λυσιμάχου.
Αντίγραφο ρωμαϊκών
χρόνων έργου της ελλη-
νιστικής εποχής.**

**(Γενεύη, Μουσείο Ιστορίας και
Τέχνης)**

**παράδεισο της Συρίας (321 π.Χ.).
Εκεί ο Αντίπατρος, ως γηραιότερος,
αναγορεύτηκε από το στρατό επι-
μελητής αυτοκράτορας και οι υπό-
λοιποι ανέλαβαν τη διοίκηση μιας
περιοχής της αυτοκρατορίας. Στην
πορεία επικρατέστερος και ισχυρό-
τερος όλων αναδείχθηκε ο Αντίγο-
νος, ο οποίος αυτοανακηρύχθηκε
αυτοκράτορας και παραχώρησε τον
ίδιο τίτλο στο γιο του, Δημήτριο,
τον επονομαζόμενο Πολιορκητή.**

Οι υπόλοιποι στρατηγοί, που δεν ανέχτηκαν τη στάση του Αντίγονου, συνασπίστηκαν εναντίον του. Στη μάχη στην Ιψό της Φρυγίας (301 π.Χ.) κρίθηκε τελικά η τύχη της αυτοκρατορίας. Οι δυνάμεις του Αντίγονου ηττήθηκαν και ο ίδιος σκοτώθηκε. Ο Δημήτριος ο Πολιορκητής διέφυγε τη σύλληψη και με τις ικανότητες που διέθετε κατόρθωσε αργότερα να γίνει βασιλιάς της Μακεδονίας (294 π.Χ.). Οι νικητές στρατηγοί μοιράστηκαν τα εδάφη της αυτοκρατορίας του Μ. Αλεξάνδρου και αναγορεύθηκαν βασιλείς. Έτσι, από τη μάχη στην Ιψό προέκυψαν τέσσερα βασίλεια: το βασίλειο της Αιγύπτου με τον Πτολεμαίο, της Συρίας με το Σέλευκο, της Μακεδονίας με τον Κάσσανδρο και της Θράκης με το Λυσίμαχο.

Αργυρό τετράδραχμο του Πτολεμαίου Α', ιδρυτή της δυναστείας των Λαγιδών. Στη μια πλευρά φέρει το κεφάλι του Πτολεμαίου με βασιλικό διάδημα και στην άλλη αετό. Οι βασιλείς των ελληνιστικών βασιλείων έκοψαν δικά τους νομίσματα που έφεραν στη μία όψη ανάγλυφο της κεφαλής τους και στην άλλη σύμβολα της δυναστείας τους. Τα νομίσματα αυτά εκτόπισαν τους περσικούς δαρεικούς και διευκόλυναν τις εμπορικές συναλλαγές μεταξύ των λαών της Μεσογείου.

Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν με κύριους αντιπάλους πλέον το

Λυσίμαχο της Θράκης, του οποίου η κυριαρχία είχε επεκταθεί στο χώρο της Μ. Ασίας, και το Σέλευκο. Μετά τη μάχη στο Κουροπέδιον της Λυδίας (281 π.Χ.) και το θάνατο του Λυσίμαχου, τα εδάφη του μοιράστηκαν μεταξύ του βασιλείου της Μακεδονίας και της Συρίας. Αργότερα στο χώρο της Μ. Ασίας ιδρύθηκε ένα νέο βασίλειο με κέντρο την πόλη Πέργαμο. Αποσπάστηκαν και άλλα εδάφη από την κυριαρχία των Σελευκιδών τα οποία κυβερνήθηκαν από γηγενείς ηγεμόνες. Έτσι, παράλληλα με τα ελληνιστικά βασίλεια στο χώρο της Ασίας δημιουργήθηκαν και άλλα μικρότερα κράτη, όπως της Βιθυνίας, της Αρμενίας, του Πόντου, της Καππαδοκίας και άλλα.

1.2 Τα χαρακτηριστικά του ελληνοιστικού κόσμου

α) Οικονομικά. Την κατάλυση της περσικής αυτοκρατορίας και την εξάπλωση του Ελληνισμού στην Ανατολή ακολούθησαν σημαντικές μεταβολές στον οικονομικό τομέα, που επηρέασαν στη συνέχεια τη δομή των ελληνοιστικών βασιλείων. Ο ελληνοιστικός κόσμος, Έλληνες και αλλοεθνείς, λειτούργησαν μέσα σε ένα ενιαίο οικονομικό σύστημα. Τα κυριότερα οικονομικά στοιχεία που αφορούσαν τις ελληνικές πόλεις-κράτη και την περσική αυτοκρατορία, συγχωνεύτηκαν μέσω της χρήσης κοινού νομισματικού συστήματος, κοινής δημοσιονομικής πολιτικής και κοινού τρόπου συναλλαγών.

Οι βασιλείς ήταν κάτοχοι όλης της γης και του μεγαλύτερου μέρους της παραγωγής. Η πλούσια γεωργική παραγωγή και η ανταλλαγή των παραγόμενων αγαθών μεταξύ των βασιλείων άνοιξαν νέους ορίζοντες στο εμπόριο. Για τη διευκόλυνση των συναλλαγών χρησιμοποιήθηκαν τα ελληνικά νομίσματα και αποσύρθηκαν τα περσικά. Παράλληλα δημιουργήθηκαν τράπεζες και χρησιμοποιήθηκαν επιταγές.

β) Κοινωνικά. Όσοι ασχολήθηκαν με το εμπόριο και τις τραπεζικές επιχειρήσεις αλλά και όσοι άσκησαν εξουσία ως βασιλικοί υπάλληλοι, διαμόρφωσαν μια προνομιούχο τάξη, μια αστική τάξη που αποτελούνταν κυρίως από Έλληνες και λίγους ελληνίζοντες γηγενείς. Το μεγαλύτερο μέρος των γηγενών

ήταν εργάτες και μικροκαλλιεργητές που συγκεντρώθηκαν στις μεγαλουπόλεις για αναζήτηση καλύτερης τύχης. Μέσα σε αυτό το σύστημα οικονομικών σχέσεων ευνοήθηκε η ανάπτυξη της δουλείας. Όπου δεν επαρκούσε η εργασία των ελεύθερων πολιτών, χρησιμοποιήθηκαν δούλοι. Η εξαρτημένη εργασία δουλοπαροικιακού χαρακτήρα που ίσχυε στην Ανατολή, μολονότι δεν εγκαταλείφθηκε, δεν επαρκούσε πλέον για να καλύψει τις ανάγκες της πλούσιας διαβίωσης των ηγεμόνων και των ανώτερων στρωμάτων. Οι ανάγκες αυτές καλύφθηκαν κυρίως με τη χρησιμοποίηση δούλων.

γ) Πολιτικά. Το σύστημα διακυβέρνησης στα ελληνιστικά βασίλεια ήταν η απόλυτη μοναρχία. Οι ηγεμόνες συγκέντρωσαν στο πρόσω-

πό τους όλες τις εξουσίες και κυβέρνησαν με ένα επιτελείο από Έλληνες και λίγους γηγενείς που ανήκαν σε ανώτερα οικονομικά στρώματα και είχαν εξελληνιστεί². Την αίγλη των ηγεμόνων επαύξανε η λατρεία που τους αποδιδόταν από τους υπηκόους. Σ' αυτό το σύστημα της απόλυτης μοναρχίας ο πολίτης δεν είχε να διαδραματίσει κανένα ρόλο, ενδιαφερόταν μόνο για το ατομικό του συμφέρον.

2. Η γραφειοκρατία, ένα από τα χαρακτηριστικά του πολιτικού συστήματος

Έλεγαν, λοιπόν, ότι ο Σέλευκος συνεχώς επαναλάμβανε πως εάν γνώριζαν οι άνθρωποι πόσο δύσκολο έργο ήταν να γράφει κανείς και να διαβάζει τόσες επιστολές,

**τότε κανένας δε θα σήκωνε από
κάτω ένα πεταμένο στέμμα.**

**Πλούταρχος,
Εἰ πρεσβυτέρω πολιτευτέον, 11.**

**Το κέντρο βάρους μετατοπί-
στηκε από τη μητροπολική Ελλάδα
στις μεγαλουπόλεις της Ανατολής
(Αλεξάνδρεια, Αντιόχεια, Πέργαμο
και άλλες), που αποτέλεσαν τα δι-
οικητικά, οικονομικά και πολιτιστι-
κά κέντρα του ελληνοιστικού κό-
σμου. Ο ελλαδικός χώρος κυβερνή-
θηκε κατά τα πρότυπα της μακεδο-
νικής βασιλείας. Κάποιες πόλεις-
κράτη (Αθήνα, Σπάρτη, Ρόδος, Δή-
λος και άλλες), όμως, διατήρησαν
την αυτονομία τους, υπακούοντας
πολλές φορές στις επιθυμίες των
βασιλέων. Άλλες περιοχές του ελ-
λαδικού χώρου για να διατηρήσουν**

Τα ελληνιστικά βασίλεια μετά τη μάχη στην Ιψό (301 π.Χ.)

	Βασίλειο Μακεδονίας
	Βασίλειο Λυσιμάχου
	Βασίλειο Πτολεμαίων
	Βασίλειο Σελευκιδών

την αυτονομία τους οργανώθηκαν σε ομοσπονδίες, όπως συνέβη με τους Αιτωλούς και τους κατοίκους της Αχαΐας.

Τα βασίλεια της Ανατολής. Ο Αλέξανδρος, όταν κατέλαβε την Αίγυπτο, αναγορεύθηκε φαραώ και όταν κατέλυσε την περσική αυτοκρατορία ανέβηκε στο θρόνο των Αχαιμενιδών κι εξουσίασε πολλούς λαούς. Έτσι η βασιλεία έγινε προσωπική. Αυτού του τύπου τη βασιλεία άσκησαν και οι διάδοχοί του στο χώρο της Ανατολής. Κυβέρνησαν δηλαδή ως απόλυτοι κυρίαρχοι σε υπηκόους διαφορετικών εθνοτήτων, που τους απέδιδαν θεϊκές τι-

μές. Δύο ήταν τα σημαντικότερα βασίλεια στο χώρο της Ανατολής, το βασίλειο της Αιγύπτου και το βασίλειο της Συρίας.

α. Βασίλειο της Αιγύπτου. Ιδρυτής του ήταν ο Πτολεμαίος, στρατηγός του Μ. Αλεξάνδρου. Στην κυριαρχία του, εκτός από την Αίγυπτο, είχε την περιοχή της Κυρηναϊκής (σημερινή Λιβύη), την Κύπρο, που ήταν η ναυτική βάση του κράτους, και κατά διαστήματα τη νότια περιοχή της Συρίας. Οι κάτοικοι του βασιλείου στην πλειοψηφία τους ήταν Αιγύπτιοι, υπήρχαν όμως και άλλες εθνικές μειονότητες, όπως Εβραίοι, Πέρσες, Έλληνες και Σύροι. Οι Πτολεμαίοι κυβέρνησαν την Αίγυπτο για τρεις περίπου αιώνες και στήριξαν την εξουσία τους στο καλά οργανωμένο στρατό και στόλο τους. Δεν εφάρμοσαν την πολιτική της

συγχώνευσης Ελλήνων και «βαρβάρων», αλλά έδειξαν ανοχή στις παραδόσεις και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις των κατοίκων της χώρας τους. Η οικονομική ανάπτυξη της Αιγύπτου οφειλόταν στο καλά οργανωμένο και ελεγχόμενο από τους Πτολεμαίους εμπόριο και στη φορολόγησή του. Απέφυγαν να επιβαρύνουν με φόρους το γηγενή πληθυσμό που είχε ως κύρια ασχολία την καλλιέργεια της γης. Υποστήριξαν με όλα τα μέσα την ανάπτυξη του εμπορίου· γι' αυτό και η Αλεξάνδρεια εξελίχθηκε στο μεγαλύτερο εμπορικό λιμάνι της Μεσογείου. Το εμπόριο ευνόησε την πνευματική ανάπτυξη της πόλης.

Οι Πτολεμαίοι διατήρησαν το παλαιό διοικητικό σύστημα. Ήταν συνεχιστές της πολιτικής των Φαράω. Κυβέρνησαν συγκεντρωτικά

με ένα επιτελείο, του οποίου τις ηγετικές θέσεις κατείχαν Έλληνες, ενώ στην υπόλοιπη κρατική μηχανή είχαν διορίσει κατά κύριο λόγο γηγενείς³.

3. Η διοίκηση των Πτολεμαίων

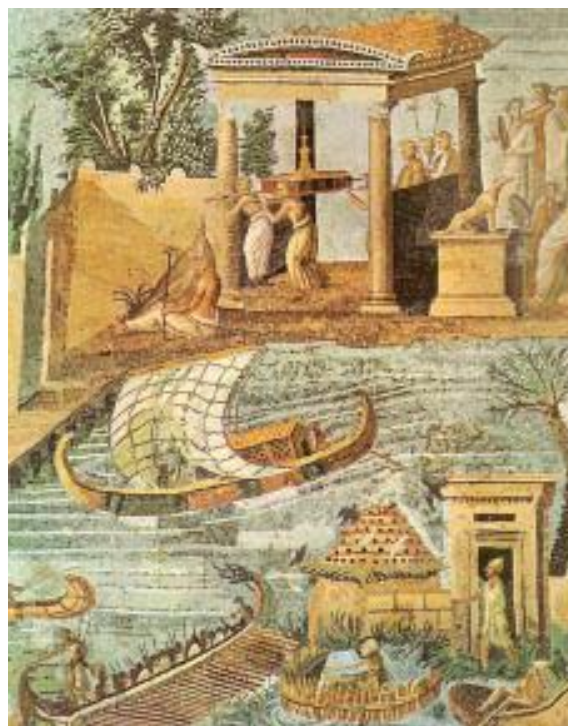
Στην Αίγυπτο η βασιλική διοίκηση ήταν ευρύτερη και πιο πολύπλοκη. Οι Πτολεμαίοι, εν αντιθέσει προς τους Σελευκίδες, διέθεταν μόνο τρεις πόλεις στην Αίγυπτο οι οποίες μπορούσαν να τους προσφέρουν ένα βασικό διοικητικό πλαίσιο. Επομένως υιοθέτησαν την οργάνωση των Φαραώ η οποία υπήρχε ήδη στη χώρα: η Αίγυπτος διαιρείτο σε σαράντα «περιφέρειες» περίπου και καθεμιά από αυτές σε «περιοχές» και «χωριά». Κάθε μονάδα εκάστου επιπέδου βρισκόταν στη

δικαιοδοσία ενός συγκεκριμένου αξιωματούχου. Οι Πτολεμαίοι προσέθεσαν σε αυτό το σύστημα των Φαραώ μια νέα στρατιωτική οργάνωση με στρατιώτες που στρατοπέδευαν σε ολόκληρη την Αίγυπτο και ένα πολυπλοκότερο φορολογικό σύστημα.

Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, Η Ελλάδα και ο Ελληνιστικός κόσμος, μετ. Α. Τσοτσορού-Μύστακα, εκδ. Νεφέλη, σ. 467-468.

Το βασίλειο της Αιγύπτου άκμασε τον 3ο αι. π.Χ. Από το 2ο αι. π.Χ. όμως, εξαιτίας της εκμετάλλευσης των γηγενών, σημειώθηκαν πολλές εξεγέρσεις χωρικών. Παράλληλα οι συγκρούσεις στο εξωτερικό, κυρίως με τους Σελευκίδες για την περιοχή της νότιας Συρίας, εξασθένησαν το

Τμήμα ψηφιδωτού από την Παλεστρίνα στην Ιταλία. Σκηνή από την καθημερινή ζωή στην Αίγυπτο.

Στα νερά του Νείλου πλέουν ένα πολεμικό πλοίο και ένα εμπορικό ιστιοφόρο. Έλληνες άποικοι συμμετέχουν σε μια θρησκευτική τελετή, ενώ αυτόχθονες χωρικοί ασχολούνται με τις καθημερινές τους εργασίες (1ος αι. π.Χ.). (Παλεστρίνα, Μουσείο Πραϊνέστου)

κράτος και οδήγησαν βαθμιαία στην υποταγή του στους Ρωμαίους (31 π.Χ.).

β. Βασίλειο της Συρίας. Ιδρύθηκε από το Σέλευκο, στρατηγό του Μ.

Αλεξάνδρου, τον ισχυρτότερο από τους νικητές της μάχης στην Ιψό (301 π.Χ.). Το βασίλειο των Σελευκιδών εμφανίστηκε ως η συνέχεια της αυτοκρατορίας του Αλεξάνδρου, καθώς είχε τα ίδια σύνορα με εκείνη. Εξαπλώθηκε στην Ασία και περιλάμβανε ποικίλες εθνότητες. Δεν είχε πάντοτε τα ίδια όρια. Οι εδαφικές αυξομειώσεις του ήταν κάθε φορά ανάλογες με την ισχύ της κεντρικής εξουσίας.

Τετράδραχο Σελεύκου που φέρει ως παράσταση το κεφάλι του βασιλιά.

Κάηκε στην Περσέπολη στις αρχές του 3ου αι. π. Χ.

(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Το βασίλειο των Σελευκιδών είχε ιδιαίτερα μεγάλη έκταση. Εξαπλωνόταν από τον Ινδό μέχρι τη Μεσόγειο και από τον Καύκασο και την Κασπία θάλασσα μέχρι τον Περσικό κόλπο και την Αραβία. Επειδή ο εδαφικός του πυρήνας ήταν η περιοχή της Συρίας, γι' αυτό έγινε γνωστό ως βασίλειο της Συρίας. Δεν είχε εσωτερική συνοχή και τα εδάφη στις ανατολικές περιοχές και η Μ. Ασία γρήγορα χάθηκαν. Οι Σελευκίδες προσπάθησαν να διατηρήσουν την ακεραιότητα του κράτους είτε με τον ισχυρό στρατό τους είτε με την ίδρυση πόλεων, όπου συγκεντρώνονταν άτομα διαφορετικών εθνοτήτων⁴. Στην αρχή, πρωτεύουσα του κράτους ήταν η Σελεύκεια στον Τίγρη ποταμό. Στη συνέχεια όμως το κέντρο βάρους μετατοπίστηκε προς τη Μεσόγειο και

πρωτεύουσα έγινε η Αντιόχεια στον Ορόντη ποταμό, η οποία εξελίχθηκε σε μεγάλο οικονομικό και πνευματικό κέντρο.

4. Ίδρυση στρατιωτικών αποικιών από τους Σελευκίδες

Οι νέες εγκαταστάσεις διέφεραν πάρα πολύ μεταξύ τους σε μέγεθος και επίπεδο. Κατά πρώτον, υπήρχαν οι στρατιωτικές αποικίες που ιδρύθηκαν από τους Σελευκίδες σε διάφορα μέρη του βασιλείου τους, από τη Μ. Ασία μέχρι (όπως φαίνεται) το σημερινό Κουρδιστάν. Αυτές οι εγκαταστάσεις μπορεί να ήταν μικρές, με λίγες εκατοντάδες ανδρών, είχαν μερική αυτονομία στους θεσμούς και μερική ανεξαρτησία από το βασιλιά. Ο σκοπός τους ήταν να λειτουργήσουν ως εγγύηση ένα-

ντίον της τοπικής δυσαρέσκειας και οι κάτοικοί τους ήταν υποχρεωμένοι να υπηρετούν στο στρατό του βασιλιά.

**Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης,
ό.π., σ. 462.**

Αν και η πολιτική ενότητα του κράτους ήταν πλασματική, εντούτοις τον 3ο αι. π.Χ. το βασίλειο των Σελευκιδών ήταν η μεγαλύτερη δύναμη με πλούσια οικονομία, βασισμένη στη γεωργία και στο χερσαίο εμπόριο. Από εκεί περνούσαν όλοι οι εμπορικοί δρόμοι των καραβιών που ένωναν τις αγορές της Ανατολής με τη Μεσόγειο.

Οι Σελευκίδες στη διοίκηση διατήρησαν τη διαίρεση της περσικής αυτοκρατορίας σε σατραπείες. Διοι-

κητές διόρισαν Έλληνες αλλά και γηγενείς αξιωματούχους.

Το κράτος, εξαιτίας των αποσχιστικών τάσεων των απομακρυσμένων περιοχών και των συγκρούσεων με τους Πτολεμαίους και τους Ρωμαίους, άρχισε να παρακμάζει από τις αρχές του 2ου αι. π.Χ.

Τα βασίλεια του ελλαδικού χώρου. Στη μητροπολιτική Ελλάδα ο θεσμός της βασιλείας είχε τις ρίζες του στη φυλετική* οργάνωση του κράτους. Το βασιλιά τον εξέλεγε η συνέλευση των στρατιωτών και τον πλαισίωνε ένα συμβούλιο ευγενών. Η παράδοση αυτή διατηρήθηκε καθ' όλη την αρχαιότητα στα ελληνικά φύλα που δεν εξελίχθηκαν πολιτικά και δεν οργανώθηκαν σε πόλεις-κράτη, όπως συνέβη, για παράδειγμα, με τους Μακεδόνες και τους Ηπειρώτες. Έτσι ο θεσμός της

Ψηφιδωτό από οικία της Πέλλας, των αρχών του 3ου αι. π.Χ. Εξαίρετο έργο καλλιτέχνη που

άφησε το όνομά του ανεξίτηλο πάνω στο ίδιο του το έργο «Γνώσις εποίησεν». Εικονίζει σκηνή κυνηγιού.

Η Πέλλα ήταν η νέα πρωτεύουσα του Μακεδονικού κράτους, την οποία ίδρυσε ο βασιλιάς Αρχέλαος (413-399 π.Χ.), εγκαταλείποντας τις Αιγές για να μεταφέρει το κέντρο του κράτους πλησιέστερα στη θάλασσα· σήμερα η Πέλλα βρίσκεται στην ενδοχώρα λόγω των προσχώσεων. Η νέα πρωτεύουσα οικοδομήθηκε σύμφωνα με το ιπποδάμειο σύστημα και κοσμήθηκε με λαμπρά δημόσια κτήρια και ιδιωτικές κατοικίες σαν κι αυτή

που διακοσμείται από το ψηφιδωτό του Γνώσιος.

βασιλείας σ' αυτούς είχε «εθνικό» χαρακτήρα και διατήρησε το τυπικό της αναγόρευσης του βασιλιά από το στρατό, ακόμα και όταν η βασιλεία έγινε κληρονομική. Στον ελλαδικό χώρο, καθοριστικό ρόλο κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους έπαιξαν το βασίλειο της Μακεδονίας και το βασίλειο της Ηπείρου.

α. Βασίλειο της Μακεδονίας. Η έκταση του βασιλείου ήταν περιορισμένη, κυρίως στο χώρο της Μακεδονίας, της Θεσσαλίας και σε περιοχές της νότιας Ελλάδας. Είχε όμως πολιτισμική ομοιογένεια και οργάνωση φυλετική*, βασισμένη στην κοινή καταγωγή των κατοίκων του. Ο βασιλιάς ήταν ο κύριος κάτοχος της γης, των δασικών εκτάσεων και

των ορυχείων. Μεγάλο μέρος της γης ο βασιλιάς είχε εκχωρήσει ως δωρεά ανακλητή σε ευγενείς. Εκτός από τις εκτάσεις που ανήκαν στους ευγενείς, υπήρχε και ένας μεγάλος αριθμός μικρών και μεσαίων καλλιεργητών. Αυτοί αποτελούσαν το μακεδονικό στρατό, από τον οποίο επικυρωνόταν η ανάρρηση του βασιλιά στο θρόνο⁵. Τις μεγάλες γαιοκτησίες, που ανήκαν στο βασιλιά ή τους ευγενείς, καλλιεργούσαν ελεύθεροι μισθωτοί ή δούλοι.

5. Ο ρόλος τον μακεδονικού στρατού στο πλαίσιο της εξουσίας

Πράγματι, στα σύμφωνα συμμαχίας παρατηρούμε ότι οι Μακεδόνες εμφανίζονται γενικά πλάι στο βασιλιά και κατά συνέπεια, διατηρούν μια νομική υπόσταση. Ακόμα και

στην εποχή του Φιλίππου Ε΄, όταν εντεινόταν ο απόλυτος χαρακτήρας της βασιλικής εξουσίας, οι Μακεδόνες αναφέρονται δίπλα του στο σύμφωνο που συνάπτει με τον Αννίβα. Η ανάρρηση του βασιλιά επικυρώνεται πάντα με την επευφημία της συνέλευσης. Εξάλλου, αν η αυλή της Πέλλας ανταγωνίζεται με την αυλή της Αντιόχειας ή της Αλεξάνδρειας, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι λειτουργεί σαν κέντρο μιας γραφειοκρατίας και, απ' ό.τι μπορούμε να μαντέψουμε, η χώρα εξακολουθεί να έχει την ίδια πατροπαράδοτη οργάνωση, σε στρατιωτική βάση, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται η στρατολόγηση της φάλαγγας.

C1. Mossé, A. Schnapp-Gourbeillon.
Επίτομη ιστορία της αρχαίας Ελλάδας, μετ. Λύντια Στεφάνου, εκδ.
Παπαδήμα, σ. 435.

Το βασίλειο της Μακεδονίας μετά τη διάσπαση της αυτοκρατορίας κυβέρνησε ο Κάσσανδρος. Από τους ηγεμόνες που τον διαδέχτηκαν στο θρόνο σπουδαιότερος ήταν ο Δημήτριος Πολιορκητής, ο οποίος κατέλαβε το θρόνο της Μακεδονίας για επτά χρόνια (294-287 π.Χ.) και διώχθηκε στη συνέχεια από τον Πύρρο, το βασιλιά της Ηπείρου.

Το βασίλειο, στη συνέχεια, τάλαιπωρήθηκε από την έλλειψη ισχυρής εξουσίας και κυρίως από την επιδρομή των Γαλατών (280 π.Χ.), φύλων κελτικής καταγωγής από τη βορειοδυτική Ευρώπη. Τους Γαλάτες, που προξένησαν πολλές καταστροφές στη Μακεδονία, την Ήπειρο και τη νότιο Ελλάδα, απομάκρυνε οριστικά από τον ελλαδικό χώρο ο Αντίγονος Γονατάς, γιος του Δημήτριου Πολιορκητή (277

π.Χ.). Αυτός έγινε ο ιδρυτής της νέας μακεδονικής δυναστείας των Αντιγονιδών, που κυβέρνησαν μέχρι την κατάληψη της Μακεδονίας από τους Ρωμαίους (168 π.Χ.). Οι βασιλείς που κυβέρνησαν το 2ο αι. π.Χ. εξασθένησαν το κράτος και τις υπόλοιπες ελληνικές δυνάμεις, στην προσπάθειά τους να επιβληθούν στη νότια Ελλάδα.

β. Βασίλειο της Ηπείρου. Η Ήπειρος ήταν μια από τις περιοχές του ελληνικού χώρου που μέχρι τους ελληνιστικούς χρόνους είχε μείνει στην αφάνεια. Κατοικήθηκε από δωρικά φύλα, που δεν είχαν εξελιχθεί πολιτιστικά και δεν ακολούθησαν την ανάπτυξη των άλλων πόλεων της νότιας Ελλάδας. Το ισχυρότερο φύλο ήταν οι Μολοσσοί, απ' όπου καταγόταν η Ολυμπιάδα, μητέρα του Μ. Αλεξάνδρου.

Την περίοδο της βασιλείας του Φιλίππου Β΄ και του Αλεξάνδρου, το βασίλειο της Ηπείρου ήταν υποτελές στους Μακεδόνες.

**Προτομή του Πύρρου.
Αντίγραφο ρωμαϊκών χρόνων πρωτότυπου έργου της ελληνιστικής εποχής.
Τους χρόνους βασιλείας του Πύρρου η Ήπειρος ήταν σημαντική δύναμη.
(Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)**

Οι Μολοσσοί κυβερνούσαν με ένα σύστημα μετριοπαθούς βασιλείας. Τη βασιλική, δηλαδή, εξουσία περιόριζε ανώτατος άρχοντας, αντιπρόσωπος του λαού. Μια φορά το χρόνο ο βασιλιάς και ο λαός των

Μολοσσών συγκεντρώνονταν στο πολιτικό και θρησκευτικό τους κέντρο, την Πασσαρώνα, όπου αντάλλασσαν όρκους πίστης για διακυβέρνηση, σύμφωνη προς τους νόμους.

Το βασίλειο της Ηπείρου έφτασε στη μεγαλύτερή του ισχύ, όταν στο θρόνο ανέβηκε ο Πύρρος, ηγέτης με πολλές ικανότητες και μεγαλεπήβολα σχέδια. Ήθελε να δημιουργήσει ένα κράτος ανάλογο με εκείνο του Μ. Αλεξάνδρου. Για το λόγο αυτό επιχείρησε να κυριαρχήσει στη Δύση. Σε διάστημα πέντε χρόνων (280 - 275 π.Χ.) αντιμετώπισε τους Ρωμαίους στην Ιταλία και τους Καρχηδόνιους στη Σικελία⁶. Επέστρεψε όμως με πολλές απώλειες και με εξαντλημένο το στρατό του στην Ήπειρο. Το τελευταίο του σχέδιο ήταν η υποταγή της Μακεδονίας και

της νότιας Ελλάδας. Σε εκστρατεία στην Πελοπόννησο απέτυχε και πέθανε άδοξα κατά τη διάρκεια οδομαχιών στο Άργος (272 π.Χ.).

6. Ο Πύρρος αποφασίζει να εκστρατεύσει για να βοηθήσει τους Έλληνες της Σικελίας

Αν και βρισκόταν σε δύσκολη θέση (ο Πύρρος), άρχισε αμέσως να ελπίζει ξανά και η υπάρχουσα κατάσταση του δημιούργησε διχογνωμία. Γιατί συγχρόνως ήρθαν, αφενός άνδρες από τη Σικελία, προσφέροντάς του τον Ακράγαντα, τις Συρακούσες και τους Λεοντίνους, παρακαλώντας τον να τους βοηθήσει να διώξουν από κοινού τους Καρχηδονίους και να απαλλάξουν το νησί από τους τυράννους, αφετέρου απεσταλμένοι από την Ελλά-

δα και ανήγγειλαν ότι ο Πτολεμαίος ο Κεραυνός έχει σκοτωθεί πολεμώντας εναντίον των Γαλατών με το στρατό του και ότι τώρα θα ερχόταν την πιο κατάλληλη στιγμή επειδή οι Μακεδόνες είχαν την ανάγκη (κάποιου) βασιλιά. Αφού τα έβαλε με την τύχη του, επειδή την ίδια στιγμή συνέπεσαν οι υποθέσεις μεγάλων πράξεων, πίστευε ότι μια από τις δύο έπρεπε να χαθεί. Έτσι για μεγάλο χρονικό διάστημα βρισκόταν σε σκέψη. Έπειτα επειδή φάνηκε ότι η κατάσταση στη Σικελία παρουσιάζει μεγαλύτερο ενδιαφέρον, εξαιτίας της γειτνίασής της με τη Λιβύη, αφού στράφηκε προς τα εκεί, αμέσως έστειλε τον Κινέα, όπως συνήθιζε, για να συνεννοηθεί προηγουμένως με τις πόλεις και ο ίδιος εγκατέστησε φρουρά στους Ταραντίνους, οι οποίοι δυσανα-

**σχετούσαν και αξίωναν ή να εκπλη-
ρώσει τους όρους για τους οποίους
είχε έρθει, πολεμώντας εναντίον
των Ρωμαίων ή, αφού εγκαταλείψει
τη χώρα τους, να αφήσει την πόλη
όπως την παρέλαβε.**

Πλούταρχος, Πύρρος, 22.

**Οι πόλεις-κράτη. Το πολιτικό
σύστημα της απόλυτης μοναρχίας
που κυριάρχησε κατά τους ελληνι-
στικούς χρόνους και οι ανταγωνι-
σμοί μεταξύ των ηγεμόνων δεν επέ-
τρεψαν την ανάπτυξη των πόλεων-
κρατών. Έτσι, η πόλη-κράτος, που
ήδη βρίσκεται σε παρακμή ως ορ-
γανωτικός θεσμός, επιβιώνει πλέον
την εποχή αυτή μέσα από τα ακό-
λουθα σχήματα:**

- ♦ Οι περισσότερες πόλεις- κράτη απορροφήθηκαν από τα ελληνιστικά βασίλεια.
- ♦ Άλλες συγκρότησαν ομοσπονδικά κράτη, όπως ήταν οι συμπολιτείες.
- ♦ Ορισμένες κατόρθωσαν να αποσπάσουν την εύνοια των μοναρχών και να διατηρήσουν την αυτονομία τους, όπως συνέβη με την Αθήνα, τη Σπάρτη, τη Ρόδο, τη Δήλο και άλλες.

α. Η Αθήνα. Μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου εξαρτήθηκε από την πολιτική των βασιλέων της Μακεδονίας. Αρχικά ο Κάσσανδρος, διόρισε κυβερνήτη της πόλης το Δημήτριο Φαληρέα ο οποίος κυβέρνησε (317-307 π.Χ.) ως τύραννος και διώχθηκε στη συνέχεια από το Δημήτριο Πολιορκητή. Η Αθήνα επιχείρησε απελευθερωτικό αγώνα, όταν

βασιλιάς της Μακεδονίας ήταν ο Αντίγονος Γονατάς. Στον αγώνα αυτό (267-261 π.Χ.) ηγήθηκε ο Αθηναίος στωικός φιλόσοφος Χρεμωνίδης. Εξεγέρσεις επιχείρησαν και άλλες πόλεις αλλά η προσπάθειά τους απέτυχε. Ο Αντίγονος Γονατάς νίκησε τους συνασπισμένους Έλληνες και κατέλαβε την Αθήνα, ενώ ο Χρεμωνίδης κατέφυγε στην αυλή των Πτολεμαίων. Έκτοτε και μέχρι την υποταγή της στους Ρωμαίους (86 π.Χ.), ο ρόλος της Αθήνας υποβαθμίστηκε πολιτικά, πολιτιστικά ωστόσο εξακολούθησε να είναι πρωταγωνιστικός.

β. Η Σπάρτη. Ο τρόπος διακυβέρνησής της και η εξωτερική πολιτική απομόνωσης που ακολουθούσε δημιούργησαν τον 3ο αι. π.Χ. κοινωνικό και πολιτικό αδιέξοδο. Ο πληθυσμός της Σπάρτης ελαττώθη-

κε. Οι ελεύθεροι πολίτες έφτασαν περίπου τους επτακόσιους και απ' αυτούς μόνο εκατό είχαν γεωργικό κλήρο⁷. Αναγκαίες προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση αυτής της κατάστασης ήταν η διαγραφή των χρεών και ο αναδασμός* της γης. Απόπειρες για την εξομάλυνση της κοινωνικής κρίσης έκαναν οι βασιλείς της Άγης και Κλεομένης.

7. Η κοινωνική κατάσταση στη Σπάρτη τον 3ο αι.π.Χ.

Αλλά όταν έγινε έφορος κάποιος Επιτάδευς, άνθρωπος ισχυρός, αυθάδης και κακού χαρακτήρος, επειδή βρέθηκε σε διαφορά με το γιο του, όρισε με νόμο πως σ' όποιον ήθελε ο καθένας είχε το δικαίωμα και να δίνει όσο ζούσε και να αφή-

νει με διαθήκη την περιουσία και τον κλήρο του.

Και αυτός μεν για να ικανοποιήσει μια προσωπική του διάθεση, πρότεινε το νόμο· οι άλλοι, πάλι από πλεονεξία τον δέχτηκαν και τον επικύρωσαν, εξαφανίζοντας έτσι μια άριστη διάταξη. Γιατί όσοι διέθεταν δύναμη κι επιρροή άρχισαν αμέσως ν' αποκτούν αδίστακτα περιουσίες, αποξενώνοντας εκείνους που είχαν νόμιμα δικαιώματα σ' αυτές· ο πλούτος δεν άργησε να συγκεντρωθεί στα χέρια των λίγων και στην πόλη έπεσε η φτώχεια με αποτέλεσμα την παραμέληση αγαθών επιδιώξεων και την υποδούλωση του φρονήματος, παράλληλα με την ένταση της ζήλειας και του μίσους εναντίον των πλουσίων.

Έτσι από τις παλιές Σπαρτιατικές οικογένειες απόμειναν όχι πε-

ρισσότερες από εφτακόσιες, κι από αυτές ίσως λιγότερες από εκατό είχαν γη και κλήρους· το άλλο πλήθος ζούσε πλάι τους μέσα στην πόλη χωρίς πόρους ζωής και πολιτικά δικαιώματα, κι από τη μια στους εξωτερικούς πολέμους αγωνιζόταν αδιάφορα και χωρίς καμία προθυμία, ενώ από την άλλη περίμενε πάντα μια ευκαιρία για ανατροπή και αλλαγή της καταστάσεως.

Πλούταρχος, Άγισ, 5 μετ. Ανδρ.
Πουρνάρα, εκδ. Πάπυρος.

Ο Άγισ Δ΄, όταν έγινε βασιλιάς (244 π.Χ.) επιχείρησε να προχωρήσει σε κάποιες μεταρρυθμίσεις, προτείνοντας την ένταξη των περιοίκων* στην τάξη των Σπαρτιατών πολιτών. Τα σχέδιά του όμως συνάντησαν την αντίδραση των πλου

σίων και ο ίδιος δολοφονήθηκε. Δεκα περίπου χρόνια αργότερα, ο Κλεομένης Γ΄ προχώρησε με αργά αλλά σταθερά βήματα σε κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές. Οι αλλαγές αυτές είχαν αντίκτυπο και σε άλλες πόλεις της Πελοποννήσου, όπου οι κατώτερες τάξεις καταπιέζονταν. Ο στρατηγός της Αχαϊκής συμπολιτείας Άρατος, που έβλεπε με ανησυχία τις εξεγέρσεις, ζήτησε τη βοήθεια των Μακεδόνων. Ο Κλεομένης νικήθηκε στη Σελλασία (222 π.Χ.), στην είσοδο της Λακωνικής, από τις μακεδονικές δυνάμεις. Στη Σπάρτη εγκαταστάθηκε μακεδονική φρουρά, ενώ ο Κλεομένης ζήτησε καταφύγιο στην αυλή των Πτολεμαίων.

Ακολούθησε περίοδος πολιτικής αστάθειας και εξεγέρσεων. Την έκρυθμη αυτή κατάσταση εκμεταλ-

λεύτηκε ο Νάβις, γόνος βασιλικής οικογένειας. Επέβαλε προσωπική εξουσία (206 π.Χ.) και φαίνεται ότι συνέχισε το μεταρρυθμιστικό έργο του Κλεομένη. Συνάντησε όμως τις αντιδράσεις άλλων ελληνικών πόλεων που είχαν φοβηθεί από την εξάπλωση των μεταρρυθμίσεων. Η δολοφονία του (192 π.Χ.) επισφράγισε το τέλος της αυτονομίας της Σπάρτης, η οποία έκτοτε και μέχρι τη ρωμαϊκή κατάκτηση έγινε μέλος της Αχαϊκής συμπολιτείας.

γ. Η Ρόδος. Η μεγάλη ανάπτυξη της οφείλεται στις οικονομικές συγκυρίες που διαμορφώθηκαν μετά το θάνατο του Μ. Αλεξάνδρου. Η γεωγραφική θέση και το ναυτικό της βοήθησαν ώστε να εξελιχθεί σε μεγάλο εμπορικό κέντρο. Η ισχυρή τείχιση και η εξωτερική πολιτική της Ρόδου ήταν δύο παράγοντες

που καθόρισαν την ιστορική πορεία του νησιού κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους. Στα τέλη του 4ου αι. π.Χ., απέκρουσε την επίθεση του Δημητρίου (305 - 4 π.Χ.). Από την πολιορκία της Ρόδου ο Δημήτριος πήρε την επωνυμία Πολιορκητής.

Η Ρόδος τυπικά είχε δημοκρατικό πολίτευμα. Τη διακυβέρνησή της όμως, ουσιαστικά, είχαν οι πλούσιοι έμποροι και οι τραπεζίτες. Σε περιόδους κρίσης οι πλούσιοι, για να αποφύγουν κοινωνικές εξεγέρσεις, αναλάμβαναν τη διατροφή των φτωχών⁸.

8. Οι πλούσιοι στη Ρόδο αναλάμβαναν τη διατροφή των φτωχών

Οι Ρόδιοι, αν και δεν έχουν δημοκρατικό πολίτευμα, φροντίζουν για το λαό· έτσι θέλουν να συγκρα-

τούν το πλήθος των φτωχών. Γίνονται παροχές τροφίμων στο λαό και οι πλούσιοι, σύμφωνα με ένα παλαιό έθιμο, βοηθούν αυτούς που έχουν ανάγκη· και υπάρχουν κάποιες εργασίες για την προμήθεια των τροφίμων, ώστε και ο φτωχός να εξασφαλίζει τα αναγκαία και συγχρόνως η πόλη να μην παρουσιάζει έλλειμμα σε ανθρώπινο δυναμικό, κυρίως για την επάνδρωση του στόλου.

Στράβων, Γεωγραφικά, XIV, 2, 5.

Τη δύναμή της φαίνεται ότι υπολόγιζαν όχι μόνο τα ελληνιστικά βασίλεια αλλά και η ανερχόμενη Ρώμη. Η Ρόδος συμμάχησε μαζί της κατά του Αντιόχου Γ΄ της Συρίας. Σε αντάλλαγμα οι Ρωμαίοι της παραχώρησαν τη Λυκία και μέρος της

Αναπαράσταση της πόλης της Ρόδου στα τέλη του 4ου αι. π.Χ. Περιβαλλόταν από ισχυρά τείχη και διέθετε λιμάνια που διευκόλυναν την εμπορική της ανάπτυξη. Στους ελληνοιστικούς χρόνους η Ρόδος ήταν ένα μεγάλο εμπορικό κέντρο της Μεσογείου.

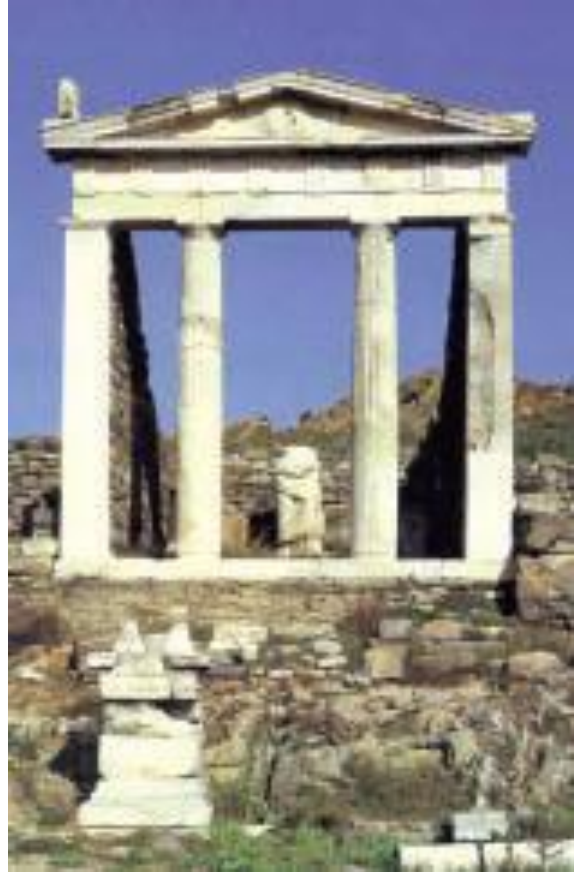
Καρίας. Όταν όμως αργότερα συντάχθηκε με τη Μακεδονία, κύριο αντίπαλο της Ρώμης, οι Ρωμαίοι απέσπασαν τη Λυκία και την Καρία και κήρυξαν ελεύθερο λιμάνι* τη Δήλο (167 π.Χ.) με στόχο να την εξουθενώσουν οικονομικά. Έκτοτε το ροδιακό κράτος άρχισε να παρακμάζει και τελικά υποδουλώθηκε στους Ρωμαίους (43 π.Χ.).

δ. Η Δήλος. Ο ιερός χαρακτήρας του νησιού συνέβαλε ώστε να εξελιχθεί σταδιακά σε οικονομικό κέντρο. Η επίκαιρη γεωγραφική του θέση, στο κέντρο του Αιγαίου, προκάλεσε το ενδιαφέρον των βασιλέων. Στα τέλη του 4ου αι. π.Χ., όταν παρήκμασε η ναυτική ισχύς των Αθηναίων, η Δήλος πέρασε στη σφαίρα επιρροής των βασιλέων της Μακεδονίας. Αυτή ήταν η περίοδος της οικονομικής ανάπτυξής της. Χα-

ρακτηριστικά δείγματα της εμπορικής δραστηριότητας του νησιού ήταν η δημιουργία δημόσιων και ιδιωτικών τραπεζών και η αναγνώριση του λιμανιού της Δήλου ως σπουδαίου σταθμού του διαμετακομιστικού* εμπορίου της Ανατολικής Μεσογείου. Το 167 π.Χ. οι Ρωμαίοι, αφού κατέβαλαν το βασίλειο της Μακεδονίας, κήρυξαν τη Δήλο ελεύθερο λιμάνι,* παραχωρώντας παράλληλα την εποπτεία του νησιού στους Αθηναίους. Οι Δήλιοι διώχθηκαν και οι νέοι κάτοικοι που άρχισαν να συρρέουν συνέβαλαν στην οικονομική ανάπτυξή της κατά το δεύτερο μισό του 2ου αι. π.Χ. Στην πραγματικότητα η επιρροή της Αθήνας ήταν ελάχιστη· τη ζωή της Δήλου όριζαν πλέον ξένοι, Έλληνες από άλλες πόλεις, Αιγύπτιοι, Σύροι, Φοίνικες, Εβραίοι, Ιταλοί.

Όλοι όμως βρίσκονταν κάτω από την εποπτεία της Ρώμης.

Ναός της Ίσιδας με το άγαλμα της θεάς στο βάθος. Στη Δήλο συναντά κανείς τα ερείπια πολλών ιερών, αφιερωμένων σε ξένους θεούς. Εισάγονται από τον κοσμοπολίτικο πληθυσμό που κατακλύζει το νησί στους ελληνιστικούς χρόνους.

Οι συμπολιτείες. Η αποδυνάμωση του θεσμού της πόλης- κράτους και η επιδίωξη των βασιλέων της Μακεδονίας να επεκταθούν προς το

νότο ήταν οι αιτίες που οδήγησαν πολλές πόλεις, ιδιαίτερα απομονωμένων περιοχών, να προχωρήσουν στη συγκρότηση ομοσπονδιακών κρατών. Το νέο πολιτειακό σχήμα χρησιμοποίησαν κυρίως οι Αιτωλοί και οι Αχαϊκές πόλεις της Πελοποννήσου.

α. Η Αιτωλική συμπολιτεία. Οι Αιτωλοί για την αντιμετώπιση των εχθρικών επιδρομών στην περιοχή τους, από τα μέσα περίπου του 4ου αι. π.Χ. δημιούργησαν ένα χαλαρό πολιτικό σύνδεσμο, το «Κοινό των Αιτωλών». Αυτή η ένωση τον 3ο αι. π.Χ., μετά την απόκρουση των Γαλατών (278 π.Χ.) και την ανάληψη της προστασίας του μαντείου των Δελφών, απέκτησε ιδιαίτερη σπουδαιότητα και εξελίχθηκε στην Αιτωλική συμπολιτεία. Η οργάνωσή της ήταν δημοκρατική, δηλαδή όλοι οι

Στατήρας* του Κοινού των Αιτωλών. Κόπηκε μετά την απόκρουση των Γαλατών. Εικονίζει γυναίκα καθιστή, την Αιτωλία, που πατάει σε γαλατικές ασπίδες. (Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

πολίτες της συμπολιτείας ήταν μέλη της συνέλευσης, η οποία εξέλεγε τους άρχοντες, αποφάσιζε για πόλεμο ή ειρήνη και ψήφισε τους νόμους. Όλες οι πόλεις είχαν κοινό νόμισμα, τα ίδια μέτρα και σταθμά. Στη διάρκεια του 3ου αι. π.Χ. η συμπολιτεία έφτασε στο απόγειο της δύναμής της, καθώς περιελάμβανε τότε όλες τις πόλεις της κεντρικής Ελλάδας από το Μαλλιακό κόλπο μέχρι τον Κορινθιακό και τις εκβολές του Αχελώου.

β. Η Αχαϊκή συμπολιτεία. Η δημιουργία της οφείλεται στην ομοσπονδιακή ένωση μερικών πόλεων της Αχαΐας στις αρχές του 3ου αι. π.Χ., που σταδιακά αυξήθηκαν και περιέλαβαν, μέχρι τα μέσα περίπου του επόμενου αιώνα, όλη σχεδόν την Πελοπόννησο.

Η οργάνωσή της παρουσιάζει δημοκρατικά αλλά και ολιγαρχικά στοιχεία. Κάθε πόλη είχε τη δική της κυβέρνηση. Τη συμπολιτεία ωστόσο διοικούσαν: η συνέλευση, αποτελούμενη από τους πολίτες όλων των πόλεων που είχαν συμπληρώσει το τριακοστό έτος, οι άρχοντες (στρατηγός, ίππάρχος, ναύαρχος, δέκα δημιουργοί) με αυξημένες εξουσίες και η βουλή ή σύγκλητος με 120 μέλη, και δικαιοδοσία κυρίως στις εξωτερικές υποθέσεις.

Η Αχαϊκή συμπολιτεία έπαιξε καθοριστικό ρόλο στον ελλαδικό χώρο, όταν επικεφαλής της ήταν ο Άρατος και ο Φιλοποίμην⁹.

9. Η οργάνωση της Αχαϊκής συμπολιτείας: Ο Άρατος και ο Φιλοποίμην

Το κοινό των Αχαιών ωστόσο πρώτος ο Άρατος το κατέστησε σεβαστό και ισχυρό, γιατί συγκέντρωσε πόλεις που ήταν προηγουμένως στην αφάνεια και σε διενέξεις και οργάνωσε μια πολιτεία ελληνική και φιλόανθρωπη. Κατόπιν, όπως στα νερά συμβαίνει, αφού αρχίσουν να συγκεντρώνονται λίγα και μικρά σωματίδια, στην πορεία πλέον από τον ερχομό νέων και τα πρώτα συγκρατούνται και όλα μαζί έρχονται σε μεγάλη πυκνότητα και στερεό-

τητα, έτσι συνέβη και στην Ελλάδα που εκείνους τους χρόνους ήταν αδύναμη και χωρισμένη σε πόλεις. Στην αρχή οργανώθηκαν οι Αχαιοί και από τις γύρω πόλεις, άλλες έπαιρναν με το μέρος τους εξαιτίας της βοήθειας που τους παρείχαν και της απελευθέρωσης τους από τα τυραννικά καθεστώτα, με άλλες όμως ενώθηκαν εξαιτίας της σύμπτωσης και της κοινότητας του πολιτεύματος* έτσι σκέφτηκαν να οργανώσουν όλη την Πελοπόννησο σ' ένα σώμα και μία δύναμη. Αλλά ενόσω ζούσε ο Άρατος ακόμα ισχυροποιούσαν την κατάστασή τους από τα Μακεδονικά όπλα, περιποιούμενοι τον Πτολεμαίο και αμέσως μετά τον Αντίγονο και τον Φίλιππο, οι οποίοι αναμειγνύονταν στις ελληνικές υποθέσεις. Όταν όμως πήρε την αρχηγία ο Φιλοποίμην, επει-

δή πλέον ήταν από μόνοι τους αξιόμαχοι απέναντι στους πιο ισχυρούς, έπαυσαν να χρησιμοποιούν ξένους προστάτες. Γιατί ο Άρατος, επειδή δεν είχε ιδιαίτερη έφεση στις πολεμικές συγκρούσεις, αντιμετώπιζε τις περισσότερες υποθέσεις κατόπιν συνεννόησης με πραότητα και βασιλικές φιλίες, όπως έχει γραφεί στη βιογραφία του. Ο Φιλοποίμην, όμως επειδή ήταν καλός πολεμιστής και δραστήριος στις συγκρούσεις, ακόμη τυχερός και με κατορθώματα αμέσως από τις πρώτες μάχες, συγχρόνως με τη δύναμη ενίσχυσε και το ηθικό των Αχαιών, αφού συνήθισαν να νικούν με αυτόν και να έχουν εξασφαλισμένη την επιτυχία στους περισσότερους αγώνες.

Πλούταρχος, Φιλοποίμην, 8.

Ο Άρατος (272-213 π.Χ.) από τη Σικυώνα είχε εκλεγεί στρατηγός επανειλημμένα. Στην αρχή στράφηκε κατά των Μακεδόνων και κατόρθωσε να απομακρύνει τη μακεδονική φρουρά από την Κόρινθο, προσαρτώντας την στη συμπολιτεία. Αργότερα όμως, για να αντιμετωπίσει το βασιλιά της Σπάρτης Κλεομένη, ζήτησε την παρέμβαση των Μακεδόνων. Αποτέλεσμα αυτής της σύμπραξης ήταν η ήττα του Κλεομένη, όπως γνωρίζουμε, αλλά και η δολοφονία του ίδιου του Άρατου.

Ο Φιλοποίμην (253-183 π.Χ.) από τη Μεγαλόπολη διακρίθηκε στην αρχή ως ίππάρχος και στη συνέχεια ως οργανωτής του στρατού. Ήταν χαρισματικός ηγέτης με ικανότητες, αλλά έζησε σε εποχή που ο Ελληνισμός βρισκόταν σε

παρακμή. Την περίοδο της διακυβέρνησής του είχε ενταχθεί στη συμπολιτεία και η Σπάρτη. Ο «έσχαιτος των Ελλήνων», όπως τον αναφέρει ο Πλούταρχος, ωστόσο, δεν είχε το περιθώριο για δράση.

Η Ρώμη είχε αρχίσει να επεκτείνεται στον ελλαδικό χώρο, εφαρμόζοντας την πολιτική του «διαίρει και βασίλευε». Μετά από λίγες δεκαετίες η Αχαϊκή συμπολιτεία, αφού αντιστάθηκε στα ρωμαϊκά στρατεύματα, τελικά υπέκυψε (146 π.Χ.).

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

- 1. Σε ποιους λόγους οφείλεται η αντίδραση των Αθηναίων που εξιστορεί ο Πλούταρχος στο παράθεμα 1;**
- 2. Να διακρίνετε τις διαφορές μεταξύ των ελληνιστικών βασιλείων της**

Συρίας και της Μακεδονίας σ' ό,τι αφορά την κοινωνική τους συγκρότηση και την άσκηση της εξουσίας.

3. Η στροφή του Πύρρου προς τη Δύση οφείλεται μόνο στους λόγους που προβάλλει ο Πλούταρχος στο παράθεμα 6; Γιατί να μην επιλέξει για τα κατακτητικά του σχέδια τον ελλαδικό χώρο ή την Ανατολή;

4. Το κείμενο του παραθέματος 7 προβάλλει ως αιτία της κακής κοινωνικής κατάστασης της Σπάρτης κατά τον 3ο αι. π.Χ. την εφαρμογή ενός νόμου. Νομίζετε ότι αυτή ήταν η μόνη αιτία του προβλήματος; Εάν όχι, τότε ποιες άλλες μπορεί να ήταν οι αιτίες;

5. Σε ποιους λόγους οφείλεται η ιδιαίτερη ανάπτυξη της Ρόδου και της Δήλου κατά τους ελληνιστικούς χρόνους;

2. Ο ελληνοιστικός πολιτισμός

Ο πολιτισμός αυτών των χρόνων είναι συνέχεια του ελληνικού πολιτισμού της κλασικής εποχής. Ο Μ. Αλέξανδρος με τις κατακτήσεις του έφερε τον Ελληνισμό μέχρι τις Ινδίες και μαζί τον ελληνικό πολιτισμό. Οι λαοί της Ανατολής δέχθηκαν βαθμιαία την επίδραση του Ελληνισμού, αλλά και οι Έλληνες παράλληλα επηρεάστηκαν από λαούς που μέχρι τότε αντιμετώπιζαν περιφρονητικά ως βαρβάρους.

Ο πολιτισμός που προήλθε από τη σύνθεση ελληνικών και ανατολικών στοιχείων κατά τους τρεις τελευταίους προχριστιανικούς αιώνες ονομάστηκε ελληνοιστικός. Ο πολιτισμός αυτός ξεπέρασε τα όρια των ελληνοιστικών βασιλείων και απέκτησε οικουμενικό χαρακτήρα. Η οικουμε-

νικότητα του οφείλεται στη συνεχή μετακίνηση ανθρώπων, αγαθών και ιδεών στα όρια εξάπλωσης του Ελληνισμού. Ένας άλλος παράγοντας που ευνόησε τον οικουμενικό του χαρακτήρα ήταν και η δημιουργία μεγαλουπόλεων οι οποίες εξελίχθηκαν σε πολιτιστικά κέντρα, όπως η Αλεξάνδρεια, η Αντιόχεια, η Πέργαμος. Η οικουμενικότητα του Ελληνισμού γίνεται φανερή σε όλες τις πολιτιστικές εκφράσεις της καθημερινής ζωής, από τη γλώσσα και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις μέχρι τα γράμματα, τις επιστήμες και τις τέχνες.

2.1 Τα ελληνοιστικά πνευματικά κέντρα

Οι πόλεις που ιδρύθηκαν από τον Αλέξανδρο και τους διαδόχους του στην Ανατολή εξελίχθηκαν γρήγορα σε αστικά κέντρα. Κάποιες αναπτύχθηκαν σε μεγάλα οικονομικά και πολιτιστικά κέντρα. Ιδρύθηκαν με οργανωμένο πολεοδομικό σύστημα, περιβάλλονταν με τείχη, διέθεταν ανάκτορα, αγορές, γυμνάσια*, παλαίστρες*, στάδια, θέατρα, βιβλιοθήκες και ιερούς χώρους εξωραϊσμένους με αρχιτεκτονικά μνημεία, όπως ναούς, στοές και μεγάλους βωμούς. Οι σπουδαιότερες μεγαλουπόλεις που εξελίχθηκαν σε πνευματικά κέντρα, ήταν η Αλεξάνδρεια, η Αντιόχεια και η Πέργαμος.

Η Αλεξάνδρεια. Ιδρύθηκε από τον Αλέξανδρο (331 π.Χ.) και γρή-

γορα εξελίχθηκε σε οικονομικό και πολιτιστικό κέντρο. Την κατοικούσαν Έλληνες, Αιγύπτιοι και Εβραίοι. Η ανάπτυξή της οφειλόταν κυρίως στο μεγάλο λιμάνι, γνωστό από το νησάκι Φάρο, που βρισκόταν στην είσοδό του και το προστάτευε. Πάνω στο νησάκι κατασκευάστηκε ένα από τα επτά θαύματα, ένας πύργος που είχε στην κορυφή του φανό για να διευκολύνει την είσοδο των πλοίων στο λιμάνι. Μεταξύ των οικοδομημάτων που τη διακοσμούσαν ξεχώριζε το Μουσείο και η Βιβλιοθήκη¹. Το Μουσείο ήταν ένα οικοδομικό συγκρότημα αφιερωμένο στις Μούσες, όπου συγκεντρώνονταν πνευματικοί άνθρωποι. Περιελάμβανε βοτανικό, ζωολογικό κήπο και χώρους για αστρονομικές μελέτες. Στη Βιβλιοθήκη εργάζονταν οι γραμματικοί, άνθρωποι με φιλολο-

γική παιδεία, που ασχολήθηκαν με την καταγραφή και το σχολιασμό των κειμένων των αρχαίων συγγραφέων. Η εύκολη παροχή γραφικής ύλης, από την επεξεργασία του φυτού πάπυρος, συνέβαλε στη μεγάλη παραγωγή χειρογράφων. Υπολογισμοί ανεβάζουν τον αριθμό των χειρογράφων της Βιβλιοθήκης σε μισό εκατομμύριο.

1. Η Αλεξάνδρεια και τα βασιλικά ανάκτορα

Η πόλη στο σύνολό της διασχίζεται από δρόμους κατάλληλους να κυκλοφορούν έφιπποι και άμαξες και από δύο δρόμους που είναι πολύ φαρδείς και εκτείνονται σε μήκος περισσότερο από ένα πλέθρο*· αυτοί διασταυρώνονται δύο φορές και σε ορθή γωνία. Η πόλη περιέχει

πολύ όμορφα δημόσια ιερά καθώς και τα βασιλικά ανάκτορα, τα οποία καταλαμβάνουν το ένα τέταρτο ή, ίσως, το ένα τρίτο της έκτασής της. Γιατί ο καθένας από τους βασιλείς, όπως ακριβώς αισθανόταν από έφεση προς τη λαμπρότητα ότi πρέπει να προσφέρει κάποιο διάκοσμο στα δημόσια μνημεία, έτσι αφιερώνόταν με προσωπικά έξοδα στην αναμόρφωση της κατοικίας του προσθέτοντας κάτι στα ήδη υπάρχοντα, κατά τρόπο τέτοιο ώστε - για να χρησιμοποιήσουμε τα λόγια του ποιητή - να δημιουργούνται άλλα (κτήρια) από άλλα. Όλα τα κτίσματα, εντούτοις, συνδέονται μεταξύ τους αλλά και με το λιμάνι και μ' αυτά που ήταν έξω από το λιμάνι. Το Μουσείο επίσης είναι τμήμα των βασιλικών ανακτόρων· έχει ένα δημόσιο περίπατο, μια εξέδρα με καθί-

σματα και ένα μεγάλο οίκημα στο οποίο βρίσκεται η αίθουσα του κοινού συσσιτίου των ανθρώπων της γνώσης που συμμετέχουν στο Μουσείο.

Στράβων, Γεωγραφικά, XVII, 1,8.

Άγαλμα της Τύχης της Αντιόχειας (300 π.Χ.). Είναι αλληγορική απεικόνιση της πόλης. Η γυναικεία μορφή στο κεφάλι φέρει ως στέμμα τα τείχη της πόλης, πατάει σε ένα νέο που συμβολίζει τον Ορόντη ποταμό και κρατάει στάχυα που συμβολίζουν την ευημερία της.

(Ρώμη, Μουσείο Βατικανού)

Η Αντιόχεια. Ιδρύθηκε από το Σέλευκο (300 π.Χ.), το βασιλιά της Συρίας, στον Ορόντη ποταμό. Ήταν διαιρεμένη σε τέσσερις συνοικισμούς, γι' αυτό ονομαζόταν και Τετράπολις. Κάθε συνοικισμός περιβαλλόταν από τείχος και όλη επίσης η πόλη κλεινόταν από ενιαίο τείχος. Ήταν εξωραϊσμένη με λαμπρά οικοδομήματα και αγάλματα. Οι πρώτοι κάτοικοί της ήταν Μακεδόνες, Αθηναίοι, Κρήτες και Κύπριοι· στη συνέχεια ήρθαν και άλλοι από ποικίλα ασιατικά έθνη, με αποτέλεσμα να μεταβληθεί βαθμιαία σε πολυπολιτισμικό κέντρο.

Η Πέργαμος. Ήταν η πρωτεύουσα του κράτους των Ατταλιδών στη Μ. Ασία. Εξελίχθηκε σε σπουδαίο κέντρο, όταν ο Φιλέταιρος, θησαυροφύλακας του Λυσίμαχου, βασιλιά της Θράκης, αποστάτησε και ζήτη-

σε τη βοήθεια του Σέλευκου. Αργότερα, οι διάδοχοί του και κυρίως ο Άτταλος Α΄, επέκτειναν την εξουσία τους στη Μ. Ασία και ανεξαρτητοποιήθηκαν από τους Σελευκίδες. Η πόλη της Περγάμου ήταν κτισμένη σε οχυρωμένη ακρόπολη και διαρθρωνόταν σε τρεις εξώστες. Ήταν φημισμένη για τη Βιβλιοθήκη της, όπου είχαν συγκεντρωθεί διακόσιες χιλιάδες περίπου χειρόγραφα. Η έλλειψη παπύρου οδήγησε τους Περγαμηνούς στην ανακάλυψη νέας γραφικής ύλης, της περγαμηνής, που προέρχεται από την επεξεργασία του εμβρύου της κατσίκας.

Στους Περγαμηνούς αποδίδεται η ιδέα της δημιουργίας Μουσείου, οικοδομήματος δηλαδή που είχε την ίδια λειτουργία με τα σύγχρονα μουσεία. Η Πέργαμος, ωστόσο, έγινε περισσότερο γνωστή για τον πε-

Η Πέργαμος, η πρωτεύουσα του κράτους των Ατταλιδών. Το μικρό ελληνιστικό βασίλειο της Περγάμου ιδρύθηκε (293 π.Χ.) μετά από τα άλλα μεγάλα βασίλεια. Η πόλη ήταν οικοδομημένη σε τρεις εξώστες και διακοσμημένη με λαμπρά μνημεία μεταξύ των οποίων και ο βωμός του Διός.

ρίφημο βωμό του Διός. Ήταν μεγάλων διαστάσεων αρχιτεκτονικό έργο που οικοδομήθηκε σε ανάμνηση της απόκρουσης των Γαλατών από τους Περγαμηνούς².

2. Ο βωμός του Διός της Περγάμου

Η Πέργαμος ... έδωσε ορισμένα αξιόλογα έργα γλυπτικής και φαίνεται ότι ήταν το κέντρο μιας σημαντικής σχολής. Πάνω στο μεγάλο Βωμό του Δία, ο βασιλιάς Ευμένης ο Β΄ είχε προσθέσει μια κολοσσιαία κυκλική ζωφόρο που απεικόνιζε τη Μάχη των Θεών και των Γιγάντων. Η δράση «περικυκλώνει» κυριολεκτικά το μνημείο με δραματική ζωντάνια, καθώς οι μορφές φαίνονται σαν να σκαρφαλώνουν ή να σέρνονται πάνω στα σκαλοπάτια που οδηγούν στο θυσιαστήριο. Ο τρόπος με τον οποίο αποδίδονται οι πτυχώσεις των ενδυμάτων βοηθάει στη δημιουργία δραματικού κλίματος. Αυτό όμως που κυριαρχεί, είναι το νευρώδες λάξευμα των μυώ-

νων και των σωμάτων γενικότερα, που διακρίνονται για την έντασή τους και τις συσπάσεις τους. Ωστόσο ο καλλιτέχνης δεν αρκείται σ' αυτά τα στοιχεία για να μεταδώσει τη φρίκη της πάλης. Τα πρόσωπα χαρακτηρίζονται επίσης από μια έκφραση υπέρτατης έντασης και αγωνίας. Το έργο αυτό του 2ου αιώνα π.Χ. είναι αντιπροσωπευτικό της τεχνοτροπίας της Περγάμου στη φάση της μεγαλύτερης ακμής της και αποτελεί το κατεξοχήν μέτρο για τις διαφορές ανάμεσα στους γλύπτες της Ελληνιστικής περιόδου και τους προσδεμένους στους Κλασικούς κανόνες προκατόχους τους του 4ου αιώνα.

J. Boardman, Αρχαία ελληνική τέχνη, μετ. Ανδρ. Παππάς, εκδ. Υποδομή, σ. 220-221.

2.2 Η γλώσσα

Η οικουμενικότητα του ελληνιστικού πολιτισμού γίνεται φανερή από τη χρήση της ελληνικής γλώσσας όχι μόνο μεταξύ των Ελλήνων αλλά και των εξελληνισμένων γηγενών.

Η μορφή της ελληνικής γλώσσας που προέκυψε και διαδόθηκε κατά τους ελληνιστικούς χρόνους είναι γνωστή ως Κοινή Ελληνική ή απλώς Κοινή. Η διαμόρφωσή της οφείλεται στη συγχώνευση των ελληνικών διαλέκτων - έχοντας ως βάση την αττική διάλεκτο - στο χώρο της Ανατολής, όπου συνέρρεαν Έλληνες και όπου υπήρχε ανάγκη να επικοινωνήσουν με ευκολία μεταξύ τους αλλά και με τους γηγενείς. Όπως ήταν φυσικό, επικράτησαν οι απλούστερες διαλεκτικές

ιδιομορφίες και έτσι διαμορφώθηκε ενιαίο γλωσσικό σύστημα γραπτής και προφορικής επικοινωνίας. Η Κοινή χρησιμοποιήθηκε στην καθημερινή επικοινωνία από το λαό αλλά και από συγγραφείς της εποχής. Αποτέλεσε το όργανο διάδοσης των κηρυγμάτων του χριστιανισμού. Η Βίβλος είναι γραμμένη σ' αυτή τη γλώσσα.

2.3 Η θρησκεία

Η εξάπλωση του Ελληνισμού και η ανάμειξή του με τους λαούς της Ανατολής είχε συνέπειες και στη θρησκεία. Οι συνθήκες ευνοούσαν την ανάμειξη των θρησκευτικών πεποιθήσεων και παράλληλα την εμφάνιση νέων λατρειών.

Λόγοι περισσότερο κοινωνικοί και πολιτικοί, παρά καθαρά πνευ-

**Πάπυρος από την Αί-
γυπτο (1ος αι. π.Χ.).**

**Περιέχει την επιστολή
ενός εργάτη στη γυ-**

**ναίκα του. Είναι γραμμένη στην απλή
γλώσσα που μιλούσαν εκείνη την
εποχή. (Τορόντο, Βιβλιοθήκη Πανε-
πιστημίου Βικτωρίας)**

**ματικοί, δηλαδή θρησκευτικοί, συ-
νέβαλαν στη διαμόρφωση νέων
θρησκευτικών πεποιθήσεων. Οι
βασιλείς, θέλοντας να εδραιώσουν
την κυριαρχία τους και να γίνουν α-
ποδεκτοί από τους υπηκόους τους,
συνεργάστηκαν με τα τοπικά ιερα-
τεία και υιοθέτησαν τοπικές δοξα-
σίες και λατρείες. Από την άλλη**

πλευρά, η αβεβαιότητα που είχαν δημιουργήσει οι συνθήκες της ζωής, οδήγησαν τον απλό πολίτη στην αναζήτηση έντονων συγκινήσεων μέσω της θρησκείας και στην καλλιέργεια της ελπίδας για μια καλύτερη «ζωή» μετά το θάνατο.

Έτσι, εκτός από τις παραδοσιακές λατρείες, επικράτησαν κυρίως λατρείες με μυστηριακό χαρακτήρα, όπως τα Ελευσίνια μυστήρια, οι Διονυσιακές τελετές και τα μυστήρια της Ίσιδας, του Μίθρα και της Κυβέλης. Παράλληλα, δημιουργήθηκαν και καινούργιες, όπως συνέβη με τη λατρεία του Σάραπη. Ήταν θεός αντίστοιχος με τον Πλούτωνα αλλά με ιδιότητες και άλλων θεοτήτων του Ολυμπιακού πανθέου. Τη λατρεία του επέβαλε στην Αίγυπτο ο Πτολεμαίος. Αργότερα, τον 3ο αι. π.Χ. έγινε αποδεκτή η λατρεία του

Σάραπη σε πολλές πόλεις του ελλαδικού χώρου και σε νησιά του Αιγαίου.

Η τεχνητή αυτή συνένωση ποικίλων θρησκευτικών δοξασιών και η διαμόρφωση νέων λατρειών είναι γνωστή με τον όρο θρησκευτικός συγκρητισμός.*

2.4 Τα γράμματα

Κατά τους ελληνιστικούς χρόνους διευκολύνεται για πρώτη φορά η μαζική παραγωγή βιβλίων. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέβαλαν αφενός η διάδοση και ευρεία χρήση της γραφικής ύλης, όπως ήταν ο πάπυρος και η περγαμηνή, και αφετέρου η δημιουργία πνευματικών κέντρων, όπως ήταν οι βιβλιοθήκες της Αλεξάνδρειας και της Περγάμου. Η μεγάλη παραγωγή βι-

Άγαλμα της θεάς Ίσιδας των ελληνιστικών χρόνων. Η λατρεία της αιγυπτιακής αυτής θεότητας ήταν ευρύτατα διαδεδομένη σ' όλο τον ελληνιστικό κόσμο. (Ρώμη, Μουσείο Καπιτωλίου)

βλίων δε συνδέεται όμως με ανάλογο πλούτο στο περιεχόμενό τους. Οι συγγραφείς στην πλειοψηφία τους ήταν μιμητές έργων της κλασικής εποχής. Άλλοι πάλι πνευματικοί άνθρωποι ασχολήθηκαν μόνο με τη συγκέντρωση του έργου συγγραφέων παλαιότερων εποχών. Στις βιβλιοθήκες αντέγραφαν και σχολίαζαν τα κείμενα των κλασι-

κών. Ήταν οι πρώτοι φιλόλογοι και ονομάστηκαν γραμματικοί.

**Ψηφιδωτό με παράσταση θεατρικού προσώπου (2ος αι. π.Χ.) από τη Ρόδο. Το θεατρικό είδος της κωμωδίας αναπτύχθηκε ιδιαίτερα στους ελληνιστικούς χρόνους.
(Ρόδος, Αρχαιολογικό Μουσείο)**

Η ποίηση δεν παρουσίασε σπουδαία έργα από άποψη πρωτοτυπίας και έμπνευσης. Πολλοί ποιητές ήταν πληρωμένοι κόλακες των ισχυρών. Τα ποιήματά τους υμνούσαν τα πρόσωπα και τις πράξεις των βασιλέων, όπως συνέβη με τον Καλίμαχο στην Αλεξάνδρεια. Άλλοι ήταν μιμητές παλαιών ποιητικών

ειδών, όπως του ηρωικού έπους. Τέτοιο έργο ήταν τα «Αργοναυτικά» του Απολλώνιου του Ρόδιου, που βασίζεται στο μύθο της αργοναυτικής εκστρατείας. Περισσότερη πρωτοτυπία διέκρινε το Θεόκριτο, ο οποίος με το έργο του «Ειδύλλια» έγινε εισηγητής της βουκολικής ποίησης. Καινούργιο ποιητικό είδος, επίσης, με σατιρικό λόγο είναι οι «Μίμοι» που έγραψε ο Ηρώνδας. Την εποχή αυτή καλλιεργήθηκε το επίγραμμα και από τα θεατρικά είδη μόνο η κωμωδία. Η νέα κωμωδία, όπως ονομάζεται, σατίριζε ανθρωπίνους χαρακτήρες. Θέμα της ήταν ο καθημερινός άνθρωπος με τα ελαττώματά του. Κυριότερος εκπρόσωπός της ήταν ο Μένανδρος.

Η ιστοριογραφία, προς τα τέλη των ελληνιστικών χρόνων έχει να παρουσιάσει έναν ιστορικό εφά-

Χάλκινη προτομή του Ζήνωνος (2ος αι. μ.Χ.). Ο Ζήνων από το Κίτιο της Κύπρου ήταν ιδρυτής της σχολής των Στωικών. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

μιλλο εκείνων των κλασικών χρόνων. Ο Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης έζησε τους χρόνους της ρωμαϊκής επέκτασης. Δεκαεπτά χρόνια έμεινε στη Ρώμη ως όμηρος και συναναστάφηκε με σημαντικά πρόσωπα, όπως ήταν αυτά του κύκλου των Σκιπιώνων.* Γράφει την ιστορία της εποχής του και προσπαθεί να εξηγήσει στους συγχρόνους του τους λόγους της επικράτησης των Ρωμαίων³.

3. Τα χαρακτηριστικά της ιστοριογραφίας του Πολύβιου

Ο ιδιαίτερος χαρακτήρας της ιστορίας μου και το εκπληκτικό γεγονός της εποχής μας έχουν τούτο το κοινό, δηλαδή με ποιο τρόπο η τύχη οδήγησε όλα αυτά τα οικουμενικά γεγονότα προς μία και την ίδια κατεύθυνση και τα ανάγκασε όλα να συγκλίνουν προς ένα και τον ίδιο σκοπό. Έτσι, η ιστορία θα επιτρέψει στον αναγνώστη μέσα από μια σύντομη εξέταση να αντιληφθεί τα μέσα που χρησιμοποίησε η τύχη για να επιτύχει ένα και μοναδικό σκοπό. Αυτός είναι ο λόγος που με προκάλεσε και με έπεισε να αναλάβω να φέρω σε πέρας τη μελέτη αυτής της ιστορίας, επίσης κανένας από τους σύγχρονους ιστορικούς δεν ανέλαβε να συντάξει μία

παγκόσμια ιστορία. Αν κάποιος είχε αναλάβει αυτό το έργο, πολύ λιγότερο εγώ θα προχωρούσα σ' αυτή τη μελέτη. Τώρα όμως παρατηρώ ότι, ενώ μερικοί σύγχρονοι συγγραφείς εξιστόρησαν τοπικούς πολέμους, λίγοι απ' αυτούς τα γεγονότα που συνδέονται με τους ίδιους, κανένας όμως απ' όσους γνωρίζω δεν επιχείρησε να εξετάσει το συσχετισμό των γεγονότων, δηλαδή το πότε και από πού είχαν την προέλευσή τους και το πώς είχαν γίνει. Για το λόγο αυτό κατάλαβα πολύ καλά ότι δεν έπρεπε να παραλείψω ή να μην εξετάσω τις ωραιότερες και ωφελιμότερες ενέργειες της τύχης.

Πολύβιος, Α, 4, 1-3.

Η Αθήνα, αν και βρίσκεται σε οικονομικό και πολιτικό μαρασμό, εξακολουθεί κατά τους ελληνιστικούς χρόνους να αποτελεί πνευματικό κέντρο στο οποίο έρχονται σπουδαστές από διάφορα μέρη κυρίως για να διδαχτούν φιλοσοφία. Εκτός από την Ακαδημία του Πλάτωνα και το Λύκειο του Αριστοτέλη λειτουργούν δύο νέες φιλοσοφικές σχολές. Η φιλοσοφική σκέψη επικέντρωσε το ενδιαφέρον της σε προβλήματα που αφορούσαν τη ζωή του ανθρώπου. Απόκτησε πρακτικό και ηθικό περιεχόμενο.

Το πρόβλημα της αξίας της ζωής απασχόλησε το Ζήνωνα.

Έδρα της φιλοσοφικής του σχολής ήταν η Ποικίλη Στοά στην αρχαία αγορά της Αθήνας, γι' αυτό και η διδασκαλία του Ζήνωνα ονομάστηκε στωική φιλοσοφία. Σύμφωνα

Ψηφιδωτό δάπεδο από την Πομπηία (1ος αι. μ.Χ.). Παρουσιάζει την Πλατωνική Ακαδημία. Οι παλαιές φιλοσοφικές σχολές της Αθήνας, όπως η Ακαδημία και το Λύκειο του Αριστοτέλη, συνέχισαν να λειτουργούν και κατά τους ελληνιστικούς χρόνους. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

Χάλκινη προτομή του Επίκουρου (2ος αι. μ.Χ.). Ο Επίκουρος, Αθηναίος κληρούχος από τη Σάμο, ίδρυσε στην Αθήνα φιλοσοφική σχολή στην περιοχή που ονομαζόταν Κήπος. (Νεάπολη, Εθνικό Μουσείο)

με τις απόψεις του η ζωή έχει μικρή αξία, γι' αυτό ο άνθρωπος πρέπει να είναι αυτάρκης και εγκρατής. Η ευτυχία του δεν εξαρτάται από τα επίγεια. Στον αντίποδα ήταν ο **Επίκουρος**, ο οποίος είχε την έδρα της σχολής του σε μια ειδυλλιακή περιοχή της Αθήνας που ονομαζόταν Κήπος. Δίδασκε ότι η γνώση της φύσης βοηθάει τον άνθρωπο να απαλλαγεί από το φόβο και να εξα-

σφαλίσει την ψυχική ηρεμία. Μόνο με την πνευματική, κυρίως, απόλαυση είναι δυνατόν ο άνθρωπος να οδηγηθεί στην ευτυχία.

2.5 Οι επιστήμες

Η ταξινόμηση της γνώσης, που ξεκίνησε τον 4ο αι. π.Χ. με τον Αριστοτέλη, στη διάρκεια των ελληνιστικών χρόνων συστηματοποιήθηκε. Η εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου που είχε και το χαρακτήρα ένοπλης εξερεύνησης συνέβαλε προς αυτή την κατεύθυνση.

Οι γεωγραφικές γνώσεις διευρύνθηκαν με την ανακάλυψη νέων περιοχών, άγνωστων μέχρι τότε στους Έλληνες. Ο Νέαρχος, ένας από τους στρατηγούς του Αλέξανδρου, πραγματοποίησε και περιέγραψε τον παράπλου των ακτών

Αντίγραφο ρωμαϊκού ψηφιδωτού του 3ου αι. μ.Χ. Παρουσιάζει

τον Αρχιμήδη πάνω από τις μελέτες του και τον Ρωμαίο στρατιώτη που είναι έτοιμος να τον σκοτώσει. Είναι γνωστό ότι πριν δεχτεί το χτύπημα πρόλαβε να πει τη φράση: «μή μου τούς κύκλους τάραττε».

(Φραγκφούρτη, Δημοτικό Ινστιτούτο Τέχνης)

του Ινδικού ωκεανού. Ο Πυθέας ο Μασσαλιώτης κατόρθωσε να φτάσει μέχρι το βορειότερο άκρο της Αγγλίας και ο Ερατοσθένης, βασισμένος στις πληροφορίες άλλων και σε έρευνες δικές του, κατασκεύασε έναν παγκόσμιο χάρτη που, παρά τις ατέλειες, αποτελεί σημαντικό

**επίτευγμα για εκείνους τους χρό-
νους.**

**Ανατομικά και ιατρι-
κά εργαλεία των ελ-
ληνιστικών χρόνων.**

**Η ανατομία ήταν ο κλάδος της ιατρι-
κής που αναπτύχθηκε ιδιαίτερα κατά
τους ελληνιστικούς χρόνους. Πατέ-
ρας της ανατομίας θεωρείται ο Ηρό-
φιλος από τη Χαλκηδόνα, ο οποίος
έζησε και έκανε τις έρευνές του
στην Αλεξάνδρεια.**

(Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

**Παράλληλα με τις γεωγραφικές
γνώσεις εξελίσσονται και οι αστρο-
νομικές. Οι γνώσεις των λαών της
Μεσοποταμίας για τα αστέρια με-
λετήθηκαν με μεγαλύτερη σπουδή.**

Η σφαιρικότητα της γης και η διπλή κίνησή της, γύρω από τον άξονά της και τον ήλιο, ήταν θεωρίες που διατυπώθηκαν για πρώτη φορά από τον Αρίσταρχο το Σάμιο.

Οι αστρονομικές έρευνες θα ήταν αδύνατες, εάν δεν υπήρχε παράλληλη πρόοδος των μαθηματικών. Σημαντικό κέντρο ανάπτυξής τους ήταν η Αλεξάνδρεια και σπουδαιότερος εκπρόσωπος ο Ευκλείδης, γνωστός από το έργο του «Στοιχεία», το πιο διαδεδομένο και διαβασμένο βιβλίο μετά την Αγία Γραφή.

Οι φυσικές επιστήμες καλλιεργήθηκαν από τον Αρχιμήδη το Συρακούσιο. Ασχολήθηκε με πολλά θέματα της φυσικής επιστήμης, όπως το ειδικό βάρος των σωμάτων, τους μοχλούς, τα κάτοπτρα και άλλα.

Μεγάλη στοά στην είσοδο της ακρόπολης, της Λίνδου (αρχές του 2ου αι. π.Χ.). Η κατασκευή κοσμικού χαρακτήρα κτηρίων, όπως οι στοές, είναι χαρακτηριστικό της αρχιτεκτονικής των ελληνοιστικών χρόνων.

Κέντρο των φυσιογνωστικών επιστημών ήταν η Αλεξάνδρεια. Κοντά στα ανάκτορα υπήρχε κήπος ζωολογικός και βοτανικός, στον οποίο εργάστηκαν πολλοί ερευνητές μελετώντας ιδιαίτερα τα νέα ζώα και φυτά που έγιναν γνωστά από τις χώρες της Ανατολής. Στην Αλεξάνδρεια ο Ηρόφιλος συνέβαλε στην πρόοδο της βιολογίας με τις

έρευνές του για το νευρικό σύστημα και την κυκλοφορία του αίματος. Οι ιατρικές γνώσεις, εξάλλου, που είχαν τις βάσεις τους στη διδασκαλία του Ιπποκράτη (5ος αι. π.Χ.), εξελίχθηκαν προς νέες κατευθύνσεις. Τη συστηματοποίηση των ιατρικών γνώσεων θα επιτύχει αργότερα, το 2ο αι. μ.Χ., ο Γαληνός από την Πέργαμο.

2.6 Οι τέχνες

Οι κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες των ελληνιστικών χρόνων άφησαν τα ίχνη τους στα έργα της τέχνης. Η πρωτοτυπία και η παραγωγικότητα των καλλιτεχνών της κλασικής περιόδου συνεχίστηκε μέσα από νέες μορφές και με διαφορετικό περιεχόμενο. Στόχος των καλλιτεχνών ήταν να προκαλέσουν

θαυμασμό και κατάπληξη αφενός και αφετέρου να προβάλλουν μέσω της τέχνης τα ανθρώπινα συναισθήματα. Τα καλλιτεχνικά κέντρα βρίσκονταν ακόμη στην κυρίως Ελλάδα, απ' όπου προέρχονταν οι τεχνίτες και οι καλλιτέχνες που εργάζονταν στις αυλές των ελληνιστικών βασιλείων. Ως νέα καλλιτεχνικά κέντρα πρέπει να θεωρηθούν η Ρόδος και η Πέργαμος, όπου λειτούργησαν τοπικές καλλιτεχνικές σχολές.

Η αρχιτεκτονική απόκτησε κοσμικό χαρακτήρα και εξυπηρέτησε τις ανάγκες και την πολιτική των ηγεμόνων. Οι ναϊκές κατασκευές περιορίστηκαν αντίθετα, οικοδομήθηκαν κτήρια που προέβαλαν το μεγαλείο των βασιλέων και εξυπηρέτησαν πρακτικούς σκοπούς, όπως ανάκτορα, αγορές, γυμνάσια*, στοές, όλα σε μεγάλες διαστάσεις

και με πληθωρική διακόσμηση. Την εποχή αυτή το ενδιαφέρον επικεντρώνεται στην κατασκευή μεγάλων και πολυτελών κατοικιών⁴.

4. Η κατοικία

Η αρχιτεκτονική των ιδιωτικών κατοικιών γίνεται κάπως πιο τολμηρή από πριν. Μεγαλύτερες ευκαιρίες για ζωγραφική και μωσαϊκή διακόσμηση δίνονται τώρα στους καλλιτέχνες, και οι χώροι είναι μεγαλύτεροι και πολυτελέστεροι. Ωστόσο, το σχέδιο ακολουθεί και πάλι το συνηθισμένο μεσογειακό τύπο κατοικίας, όπου τα δωμάτια είναι συγκεντρωμένα γύρω από μια εσωτερική αυλή και το εξωτερικό δε διακρίνεται ούτε για τον αρχιτεκτονικό του

ρυθμό ούτε για τη διακόσμηση της πρόσοψής του.

J. Boardman, ό.π., σ. 217.

Οικία της Δήλου. Οι μεγαλύτερες οικίες είχαν εσωτερική αυλή (αίθριο), πολλά δωμάτια και δύο ορόφους.

Η πλαστική με τα έργα της εξωτερίκευσε τον ψυχικό κόσμο του ανθρώπου εκείνης της εποχής, σε αντίθεση με την ηρεμία και την εξιδανικευμένη απόδοση των αισθημάτων που εξέφραζαν τα κλασικά έργα του 5ου αι. π.Χ. Οι καλλιτέχνες, μέσω των έντονων κινήσεων και εκφράσεων που αποτύπωναν

στα πρόσωπα των γλυπτών μορφών, προσπάθησαν να απεικονίσουν την αγωνία, τον πόνο και γενικότερα το πάθος του ανθρώπου των ταραγμένων εκείνων χρόνων.

Άγαλμα Νίκης από το ιερό των Καβείρων στη Σαμοθράκη (αρχές του 2ου αι. π.Χ.). Αποτελεί μέρος αφιερώματος που παρουσίαζε τη θεά Νίκη πάνω στην πλώρη ενός πλοίου. Έχει προέλθει από την εργασία ενός μεγάλου καλλιτέχνη που μας είναι άγνωστος.
(Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Το σύμπλεγμα του Λαοκόοντα, ο «θνήσκων» Γαλάτης, η Νίκη της Σαμοθράκης, το σύμπλεγμα της Αφρο-

δίτης και του Πάνα, τα γλυπτά του βωμού του Διός στην Πέργαμο και πολλά άλλα προβάλλουν τις καλλιτεχνικές τάσεις των ελληνοιστικών χρόνων.

Λεπτομέρεια από τη ζωφόρο* του βωμού του Διός στην Πέργαμο (περ. 160 π.Χ.). Παρουσιάζει τη θεά Αθηνά ενώ αγωνίζεται εναντίον ενός Γίγαντα. Στο κάτω μέρος δεξιά η Γη, μητέρα των Γιγάντων, ικετεύει την Αθηνά για τη σωτηρία του γιου της. (Αρχαιολ. Μουσείο Βερολίνου)

Η ζωγραφική έφτασε σε υψηλό καλλιτεχνικό επίπεδο, κυρίως με την τεχνική του ψηφιδωτού, όπως μπορούμε να συμπεράνουμε από

**ΤΙΣ ΨΗΦΙΔΩΤΕΣ ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ
ΒΡΕΘΕΙ ΣΕ ΟΙΚΙΕΣ ΤΗΣ Πέλλας, της Δή-
λου, της Ρόδου και αλλού.**

**Ψηφιδωτό από οικία
της Δήλου (2ος αι.
π.Χ.). Παρουσιάζει
το θεό Διόνυσο με γυναικεία ρούχα
να κρατάει θύρσο* και κύμβαλο*. Ο
θεός είναι στεφανωμένος, όπως και
ο πάνθηρας στη ράχη του οποίου
κάθεται. Εντυπωσιακή είναι η πο-
λυχρωμία της σύνθεσης.
(Αρχαιολογικός χώρος Δήλου)**

**Τα πολύτιμα μέταλλα αποτελού-
σαν την προτίμηση των νέων ηγε-
μόνων και της αστικής κοινωνίας.
Αργυρά και χρυσά αγγεία, κοσμή-**

ματα σε μεγάλη ποικιλία, χρυσά στεφάνια που μιμούνται φύλλωμα δάφνης, μυρτιάς και βελανιδιάς κατασκευάζονται τώρα σε μεγάλο αριθμό και με υπέρμετρη δεξιοτεχνία.

Λεπτομέρεια από το κεφάλι χρυσής περόνης. Στην κορυφή η θεά Αφροδίτη στη στάση της «Αναδυομένης»: από κάτω ερωτιδεείς. Η σύνθεση αυτή διακοσμεί την άκρη της περόνης, η οποία μιμείται κορινθιακό κιονόκρανο. Στο επάνω μέρος του κιονοκράνου πολύτιμος λίθος συμπληρώνει τη διακόσμηση του εξάιρετου αυτού έργου.

(Αθήνα, Μουσείο Μπενάκη)

Χρυσό διάδημα από τη Δημητριάδα. Κομψοτέχνημα της χρυσοχοΐας των ελληνοιστικών χρόνων. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Προς το τέλος της ελληνοιστικής εποχής διαδόθηκε και η τέχνη της «φουσητής» υαλουργίας. Προηγουμένως χρησιμοποιούνταν το θολό, χρωματιστό γυαλί μόνο στην κατασκευή φιαλιδίων (αρωματοδοχείων) ή ως ένθετο υλικό για τη διακόσμηση άλλων αντικειμένων.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Σε ποιους λόγους οφείλεται ο οικουμενικός χαρακτήρας του ελληνοιστικού πολιτισμού και ποια στοι-

χεία κυρίως αποδεικνύουν την οικουμενικότητά του;

2. Να αναφέρετε τις πολιτιστικές δραστηριότητες που αναπτύσσονταν στα πνευματικά κέντρα της Αλεξάνδρειας και της Περγάμου.

3. Να μελετήσετε συγκριτικά τα παραθέματα (21, σ. 118 τόμος 3 και 3, σ. 90) που αναφέρονται στην ιστοριογραφία του Θουκυδίδη και του Πολύβιου. Ποια ήταν τα κίνητρα του κάθε ιστορικού για να ασχοληθεί με την ιστορική συγγραφή;

4. Να εξηγήσετε σε ποιους λόγους οφείλεται η ανάμειξη λατρειών και η ανάπτυξη των φιλοσοφικών θεωρήσεων όπως αυτές του Ζήνωνα και του Επίκουρου κατά τους ελληνιστικούς χρόνους.

5. Ποια είναι η άποψη που μπορεί κανείς να διαμορφώσει για τον

Αρχιμήδη ως επιστήμονα από την παρατήρηση της εικόνας σ. 96 και την ανάγνωση του υποτίτλου της;

6. Να συσχετίσετε τις εικόνες του νομίσματος του Κοινού των Αιτωλών (σ. 61) και του αγάλματος της Τύχης της Αντιόχειας (σ. 75). Ποια ιδέα προβάλλουν και πώς αυτή σχετίζεται με τις αντιλήψεις των ελληνιστικών χρόνων;

7. Αφού παρατηρήσετε με προσοχή τις εικόνες των σ. 5, 103, 104, 105, 106 και διαβάσετε το παράθεμα 2, να διατυπώσετε τις απόψεις σας για τη γλυπτική των ελληνιστικών χρόνων.

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

αναδασμός: η διαδικασία της ανακατανομής της έγγειας ιδιοκτησίας, με στόχο τη δικαιότερη και αποτελεσματικότερη εκμετάλλευση των καλλιεργήσιμων εκτάσεων αλλά και την αποκατάσταση των ακτημόνων.

γυμνάσιο: χώρος όπου ασκούσαν οι νέοι· ήταν ταυτόχρονα κέντρο εκπαίδευσης και μέσο ανάπτυξης κοινωνικών σχέσεων. Κατά τους ελληνοιστικούς χρόνους τα γυμνάσια λειτούργησαν ως θεσμός σύσφιξης των δεσμών όσων είχαν ελληνική παιδεία.

ελεύθερο λιμάνι: ανεξάρτητη πόλη - κράτος, στο λιμάνι της οποίας όσοι προσόρμιζαν δεν πλήρωναν τελωνειακούς δασμούς.

θρησκευτικός συγκρητισμός: η τεχνητή συνένωση ποικίλων θρησκευτικών δοξασιών. Η λέξη συγκρητισμός οφείλει την προέλευσή της στους Κρήτες οι οποίοι ενώπιον κοινού εχθρού παραμέριζαν τις μεταξύ τους διαφορές και ενώνονταν.

θύρσος: διονυσιακό έμβλημα· ήταν κλαδί καλάμινο ή ξύλινο που στην κορυφή του είχε φύλλα κισσού ή αμπέλου.

κύκλος Σκιπιώνων: Ο Σκιπίων Αιμιλιανός, ο νικητής των Καρχηδονίων, ήταν άνθρωπος με εξαιρετική μόρφωση. Έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους Έλληνες λόγιους και καλλιτέχνες. Είχε δημιουργήσει φιλολογικό και καλλιτεχνικό κύκλο στον οποίο διακρίνονταν ο φιλόσοφος Παναίτιος ο Ρόδιος, ο ιστο-

ρικός Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης, ο κωμωδιογράφος Τερέντιος κ.ά.

παλαίστρα: χώρος άσκησης των νέων στην πάλη, την πυγμή και το παγκράτιο. Ήταν ένα οικοδόμημα παρεμφερές προς το γυμνάσιο.

περίοικος, -οι: μια από τις κοινωνικές τάξεις της Σπάρτης. Σ' αυτήν υπάγονταν οι απόγονοι των παλαιότερων κατοίκων της Λακωνίας, οι οποίοι ζούσαν σε συνοικισμούς γύρω από τη Σπάρτη μετά την άφιξη των Δωριέων. Ήταν ελεύθεροι αλλά δεν είχαν πολιτικά δικαιώματα.

IV. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΗ

Τοιχογραφία από τάφο της περιοχής της Λευκανίας με παράσταση πολεμιστών (τέλη 5ου αι. π.Χ.). Το έργο αυτό αποδεικνύει την αποδοχή του ελληνικού πολιτισμού από τους Ιταλιώτες. (Αρχαιολογικό Μουσείο Paestum)

1. Ο Ελληνισμός της Δύσης

Στο διάστημα δύο αιώνων (8ος-6ος αι. π.Χ.) οι Έλληνες εξαπλώθηκαν στον Εύξεινο Πόντο και στη Μεσόγειο. Ίδρυσαν μεγάλο αριθμό αποικιών και ήρθαν σε επαφή με τους γηγενείς πληθυσμούς. Οι εγκαταστάσεις που δημιούργησαν αποτέλεσαν νέες ανεξάρτητες πόλεις-κράτη και όχι προεκτάσεις των μητροπόλεων.

Οι Έλληνες της Δύσης διατήρησαν τις πολιτιστικές επαφές με τη μητροπολιτική Ελλάδα, ιδιαίτερα μέσω των πανελληνίων ιερών ωστόσο, διαμόρφωσαν κοινωνικοοικονομικές συνθήκες ζωής διαφορετικές από τις μητροπόλεις τους.

Τα χαρακτηριστικά των ελληνικών κρατών της Δύσης προσδιορίστηκαν κυρίως από τη γεωγραφική

θέση, την οικονομική κατάσταση και τις σχέσεις τους με τους λαούς της δυτικής Μεσογείου.

Το πολιτικό καθεστώς που επικράτησε στα περισσότερα κράτη της Κάτω Ιταλίας και της Σικελίας από τις πρώτες δεκαετίες του 5ου αι. π.Χ. ήταν η τυραννίδα. Αρκετές μικρές πόλεις υποτάχθηκαν στις μεγαλύτερες προκειμένου να αντιμετωπίσουν τα προβλήματά τους, συμβάλλοντας έτσι στη δημιουργία μεγάλων κρατικών σχηματισμών, όπως συνέβη με τις Συρακούσες.

Οι ελληνικές πόλεις της Δύσης βαθμιαία αλλά σταθερά εξελίχθηκαν σε κέντρα του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Ο Ελληνισμός της Δύσης επηρέασε αλλά και δέχτηκε ως ένα βαθμό επιρροές από τους λαούς με τους οποίους ήρθε σε επαφή.

1.1 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση των αποίκων

Οι Έλληνες που εγκαταστάθηκαν στη Μεγάλη Ελλάδα - όπως ονόμασαν την Κάτω Ιταλία - στη Σικελία, και σε άλλες περιοχές της δυτικής Μεσογείου ίδρυσαν πόλεις ανεξάρτητες από τις μητροπόλεις που οργανώθηκαν εξ αρχής ως κράτη.

Η ίδρυση των περισσότερων αποικιών οφειλόταν σε οικονομικούς λόγους. Οι άποικοι εγκατέλειψαν τις μητέρες-πόλεις αναζητώντας περιοχές προς εγκατάσταση που θα τους παρείχαν μέσα οικονομικής ανάπτυξης, όπως ήταν η ένασχόληση με τη γεωργία ή το εμπόριο. Η αναζήτηση καλλιεργήσιμων εκτάσεων ή επίκαιρων θέσεων, που διευκόλυναν το εμπόριο πρώτων

υλών και κυρίως μετάλλων, αποτέλεσαν τους καθοριστικούς παράγοντες εξάπλωσης των Ελλήνων στην Κάτω Ιταλία, στη Σικελία και ακόμα δυτικότερα στη νότια Γαλλία και την Ιβηρική χερσόνησο.

Τα οικονομικά προβλήματα των αποίκων ήταν πολύ λιγότερα από εκείνα των πολιτών της μητροπολιτικής Ελλάδας. Η ίδρυση μιας νέας πόλης δεν μπορούσε να νοηθεί χωρίς την εξασφάλιση καλλιεργήσιμης γης για εκείνους που την είχαν στερηθεί στη μητέρα-πόλη. Δεν είναι τυχαίο ότι πρωταρχική μέριμνα του οικιστή, δηλαδή του αρχηγού της αποστολής, ήταν η διανομή των γαιών. Αυτό βέβαια δεν απέκλειε την περίπτωση της ενασχόλησης των αποίκων με το εμπόριο, ιδιαίτερα όταν η θέση της πόλης τους το ευνοούσε. Και αυτό σημαίνει ότι στο

χώρο των αποικιών διαμορφώθηκε «αστική» τάξη*, δίπλα στους λίγους γόνους αριστοκρατικών οικογενειών που είχαν βρεθεί στις αποικίες κυρίως εξαιτίας πολιτικών διενέξεων. Οι γηγενείς πληθυσμοί παρείχαν φτηνά εργατικά χέρια που διευκόλυναν την ανάπτυξη της δουλείας και συνέβαλλαν παράλληλα στην εξέλιξη της βιοτεχνίας¹.

1. Η ίδρυση και η οργάνωση μιας ιδιότυπης αποικίας στις Λιπάρες νήσους

Διάλεξαν ως αρχηγούς τους τους συγγενείς του Πεντάθλου Γόργο, Θέστορα και Επιθερσίδη και έπλεαν πίσω μέσω του Τυρρηνικού πελάγους. Όταν όμως έπιασαν στη Λιπάρα και βρήκαν εκεί φιλική υποδοχή, πείσθηκαν να εγκατασταθούν

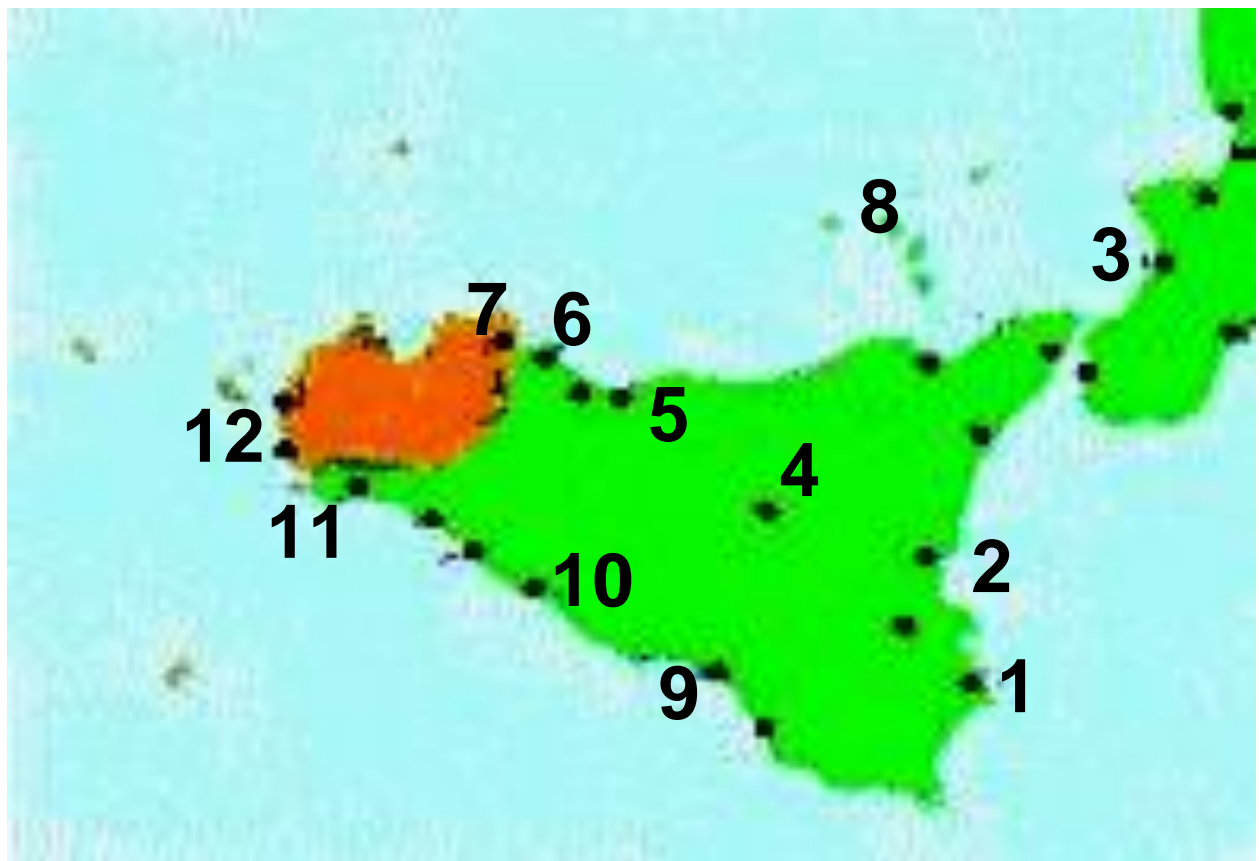
στη Λιπάρα μαζί με τους εγχωρίους, καθώς όσοι είχαν απομείνει από την αποικία που είχε ιδρύσει ο Αίολος δεν ήταν πάνω από πεντακόσιοι. Αργότερα, επειδή καταπονούνταν από τους Ετρούσκους πειρατές, κατασκεύασαν στόλο και χωρίστηκαν σε δύο μέρη: οι μισοί καλλιεργούσαν τα νησιά τα οποία είχαν κάνει κοινή ιδιοκτησία όλων, ενώ οι άλλοι μισοί πολεμούσαν εναντίον των πειρατών· και αφού έκαναν τις περιουσίες τους κοινή ιδιοκτησία, εφάρμοσαν το σύστημα των συσσιτίων και έζησαν κάμποσο καιρό με αυτόν τον κοινοτικό τρόπο. Αργότερα μοίρασαν μεταξύ τους τη νήσο Λιπάρα, όπου ήταν και η πόλη τους, αλλά τα άλλα νησιά τα καλλιεργούσαν από κοινού. Τέλος μοίρασαν μεταξύ τους όλα τα νησιά για μια περίοδο είκοσι ετών

και τα ξαναμοιράζουν με κλήρο, όταν περάσει αυτό το χρονικό διάστημα. Ύστερα απ' αυτά ενίκησαν τους Ετρούσκους σε πολλές ναυμαχίες και από τα λάφυρα πολλές φορές έκαναν αξιόλογες αφιερώσεις της «δεκάτης» στους Δελφούς.

Διόδωρος Σικελιώτης, V, 9 μετ. Τ. Κουκουλιού, Austin M.M., Vidal-Naquet P., Οικονομία και κοινωνία στην αρχαία Ελλάδα, εκδ. Δαίδαλος.

Οι σχέσεις με τους γηγενείς και οι συγκρούσεις με τους Καρχηδόνιους ήταν ένας από τους παράγοντες που προσδιόρισαν την πολιτική οργάνωση των αποικιών της Σικελίας από τον 5ο αι. π.Χ. μέχρι και την επικράτηση των Ρωμαίων.

Με την υποταγή των μικροτέρων πόλεων στις μεγαλύτερες, τη μετα-

Οι ελληνικές αποικίες της Σικελίας

1. Συρρακούσες	2. Κατάνη
3. Μέδμιο	4. Αγύριο
5. Ιμέρα	6. Σολούς
7. Πάνορμος	8. Νήσος Λιπάρα
9. Γέλα	10. Ακράγαντας
11. Σελινούντας	12. Λιλύβαιο

κίνηση πληθυσμών και την πολιτογράφηση μισθοφόρων δημιουργήθηκαν μεγαλύτεροι κρατικοί σχηματισμοί από εκείνον της πόλης-

κράτους οι οποίοι περιελάμβαναν πολλές πόλεις. Το πολίτευμα διακυβέρνησης αυτών των μεγάλων σε έκταση κρατών ήταν κυρίως η τυραννίδα. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι αυτή του κράτους των Συρακουσών.

Οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στις αποικίες ήταν εκείνες που συνετέλεσαν ώστε να επικρατήσουν εκεί αριστοκρατικά και τυραννικά καθεστώτα.

1.2 Οι Συρακούσες

Ο χώρος. Οι Συρακούσες ιδρύθηκαν από Κορίνθιους κατά το δεύτερο μισό του 8ου αι. π.Χ. στη Σικελία, σε τοποθεσία που ευνόησε την προστασία και την ανάπτυξη της πόλης. Στο σημείο όπου δημιουργήθηκε η πόλη, ένας βαθύς κόλπος

κλεινόταν εν μέρει από μια νησίδα, την Ορτυγία. Η πρώτη εγκατάσταση των αποίκων έγινε στην Ορτυγία, στην οποία υπήρχε γηγενής πληθυσμός Σικελών. Μέχρι τα τέλη του 6ου αι. π.Χ. φαίνεται ότι η νησίδα αποτέλεσε το κέντρο της αποικίας, η οποία όμως σταδιακά επεκτάθηκε και στην απέναντι ακτή, σε μια φυσικά οχυρωμένη τοποθεσία.

Η αρχαιολογική εικόνα που παρουσιάζουν τα ανασκαφικά ευρήματα δείχνει βαθμιαία αλλά σταθερή άνοδο του βιοτικού επιπέδου κατά τον 7ο και 6ο αι. π.Χ. Μέχρι τα τέλη του 6ου αι. π.Χ. η διακυβέρνηση βρισκόταν στα χέρια των αριστοκρατών γαιοκτημόνων, των γαμόρων (<γη + μοίρα), όπως ονομάζονταν.

Η ιστορία. Οι εσωτερικοί ανταγωνισμοί στις αρχές του 5ου αι.

π.Χ. μεταξύ των ελληνικών πόλεων της Σικελίας, οι κοινωνικοί αγώνες μεταξύ των πλουσίων και των φτωχών μέσα στις ίδιες τις πόλεις και η επεκτατική πολιτική των Καρχηδονίων ήταν οι παράγοντες που προσδιόρισαν την τύχη των Συρακουσών².

2. Η πολιτική αστάθεια χαρακτηριστικό των αποικιών της Σικελίας, όπως εξηγεί στο λόγο του ο Αλκιβιάδης

Όσο τα έχω και βρίσκομαι στην ακμή μου και όσο ο Νικίας είναι ο ευνοούμενος της Τύχης, μεταχειριστείτε μας και τους δύο χωρίς δισταγμό και μην ματαιώσετε την εκστρατεία της Σικελίας επειδή τάχα είναι μεγάλη δύναμη. Οι πολιτείες της είναι πολυάνθρωπες, αλλά οι

πληθυσμοί τους είναι ανάμεικτοι και οι πολιτογραφήσεις και μετοικήσεις γίνονται εύκολα. Γι' αυτό κανείς δεν αισθάνεται ότι έχει δική του πατρίδα κι έτσι δεν φροντίζει ούτε να έχει όπλα για ν' αμυνθεί ο ίδιος ούτε να έχει μόνιμη εγκατάσταση. Ο καθένας προσπαθεί, είτε πείθοντας με τα λόγια, είτε με ένοπλη εξέγερση, ν' αρπάξει ό,τι νομίζει πως μπορεί να επιτύχει και, αν δεν το κατορθώσει, μετοικεί σε άλλο μέρος. Δεν είναι, λοιπόν, πιθανό ένας τέτοιος συρφετός ν' ακολουθήσει κοινή πολιτική ούτε ν' αναλάβει κοινή δράση. Γρήγορα θα προσχωρήσουν σ' εμάς αν τους μιλήσουμε επιτήδεια, ιδίως αν, όπως έχω πληροφορίες, υποφέρουν από εσωτερικές διαμάχες.

Θουκυδίδης, Ζ, 17 μετ. Αγγ. Βλάχου.

Συγκεκριμένα, ο Γέλων, τύραννος στην πόλη Γέλα της Σικελίας, κυριάρχησε στις Συρακούσες (481 π.Χ.) καταλύοντας την εξουσία των γαμόρων. Έτσι δημιουργήθηκε ένα ισχυρό κράτος στη Σικελία με κέντρα τις Συρακούσες, όπου εξουσίαζε ο Γέλων, και τη Γέλα, όπου κυβερνούσε ο αδελφός του Ιέρων. Ο Γέλων ήρθε σε συνεννόηση με τον πεθερό του Θήρωνα, τύρανο του Ακράγαντα, με σκοπό να εκδιώξει τους τυράννους από τις μικρότερες ελληνικές πόλεις και να επιβληθεί στις περιοχές τους. Ο Τήριλλος, τύραννος της Ιμέρας, που εκδιώχθηκε από το Γέλωνα ζήτησε τη μεσολάβηση των Καρχηδονίων. Η σύγκρουση με τους Καρχηδόνιους, όπως είναι γνωστό, έγινε στην Ιμέρα το 480 π.Χ. και κατέληξε σε νίκη των Ελλήνων. Η νίκη αυτή ανέκοψε για

Δεκάδραχμο των Συρακουσών. Κόπηκε μετά τη νίκη των Συρακουσίων εναντίον των Αθηναίων κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου. Στη μία πλευρά φέρει το κεφάλι της νύμφης Αρέθουσας - πηγής των Συρακουσών - και στην άλλη τέθριππο. Στο κάτω μέρος διακρίνονται τα αθηναϊκά όπλα, λάφυρα από τις νίκες των Συρακουσίων.

(Αθήνα, Νομισματικό Μουσείο)

εβδομήντα περίπου χρόνια την οποιαδήποτε προσπάθεια των Καρχηδονίων να επιβληθούν στο νησί συνέβαλε, από την άλλη πλευρά,

όμως στη διατήρηση των τυραννικών καθεστώτων.

Η περίφημη Σικελική εκστρατεία (415-413 π.Χ.), που κατέληξε στην καταστροφή του αθηναϊκού στόλου στις Συρακούσες, αποδεικνύει τις αντοχές του Ελληνισμού της Δύσης. Η ενεργός όμως συμμετοχή των Συρακούσιων στην τρίτη φάση του Πελοποννησιακού πολέμου ως συμμάχων των Σπαρτιατών, τους εξάντλησε και συνετέλεσε στην καταστροφή του μεγαλύτερου μέρους του στόλου τους.

Έτσι, στα τέλη του 5ου αι. π.Χ. επανέκαμψαν οι Καρχηδόνιοι καταστρέφοντας ελληνικές πόλεις. Τις επεκτατικές τους διαθέσεις ανέκοψε τότε ένας νέος ηγεμόνας, ο Διονύσιος, ο οποίος από απλός αξιωματικός του στρατού έγινε τύραννος στις Συρακούσες και κυβέρνησε πε-

ρίπου σαράντα χρόνια (405-367 π.Χ.). Με την πολιτική του περιόρισε τους Καρχηδόνιους στις δυτικές ακτές του νησιού και παράλληλα επέκτεινε το κράτος του στην Κάτω Ιταλία και στις ακτές της Αδριατικής ιδρύοντας αποικίες.

Στατήρας* του Αγαθοκλέους. Κόπηκε πιθανότατα στη διάρκεια της εκστρατείας του στην Αφρική εναντίον των Καρχηδονίων. Απεικονίζει τον ίδιο να φέρει ως στέμμα κεφάλι ελέφαντα. (Βιέννη, Μουσείο Ιστορίας της Τέχνης)

Το κράτος εξασθένησε όταν την εξουσία ανέλαβε ο γιος του Διονύσιος Β΄, ο οποίος κυβέρνησε τυραννικά και ασύνετα, παρότι έτυχε να

έχει ως συμβούλους το θείο του Δίωνα, φίλο του Πλάτωνα, αλλά και τον ίδιο το φιλόσοφο. Στις Συρακούσες, καθώς φαίνεται, ο Πλάτωνας θέλησε να εφαρμόσει τις ιδέες του για την ιδανική πολιτεία. Η σκληρή πολιτική του Διονυσίου Β΄ όμως διευκόλυνε την καρχηδονιακή επεκτατικότητα και επέσπευσε την πτώση του ίδιου.

Οι Συρακούσες, αλλά και γενικότερα ο Ελληνισμός της Σικελίας, σώθηκαν από την επέμβαση του στρατηγού Τιμολέοντα (344 π.Χ.), που είχε σταλεί σε βοήθεια από την Κόρινθο. Οι νικηφόροι αγώνες του Τιμολέοντα, ωστόσο, δεν είχαν μακροχρόνια αποτελέσματα.

Η τελευταία αξιόλογη μορφή της ιστορίας των Συρακουσών ήταν ο Αγαθοκλής. Στις αρχές του 3ου αι. π.Χ. κατόρθωσε να καταλάβει την

εξουσία, ενώ οι ελληνικές πόλεις της Σικελίας σπαράσσονταν από κοινωνικές ταραχές και συγκρούσεις. Στηρίχτηκε στους φτωχούς πολίτες, ανόρθωσε την οικονομία της πόλης, επέκτεινε την κυριαρχία του στη Σικελία και σε μερικές πόλεις της Κάτω Ιταλίας. Παράλληλα, αντιμετώπισε νικηφόρα τους Καρχηδόνιους και πήρε τον τίτλο του βασιλιά, όπως συνέβη με τους διαδόχους του Μ. Αλεξάνδρου. Στόχος του ήταν να ενώσει τον Ελληνισμό της Δύσης· δεν το κατόρθωσε όμως λόγω του αιφνίδιου θανάτου του (289 π.Χ.). Έκτοτε άρχισε η προοδευτική παρακμή του Ελληνισμού της Δύσης.

1.3 Οι Έλληνες και οι λαοί της Δυτικής Μεσογείου

Οι σχέσεις που δημιούργησαν οι Έλληνες με τους γηγενείς πληθυσμούς της Δυτικής Μεσογείου τις περισσότερες φορές ήταν ειρηνικές. Η εγκατάσταση και η διείσδυση δε συνάντησε μεγάλες αντιδράσεις, αντίθετα αναπτύχθηκαν εμπορικές επαφές που επηρέασαν πολιτιστικά τους άλλους λαούς και σε περιορισμένο βαθμό και τους ίδιους τους Έλληνες.

Οι κάτοικοι της Σικελίας και της Ιταλίας. Σύμφωνα με την παράδοση, οι Σικελοί εισέβαλαν στο νησί από την Ιταλία τον 11ο αι. π.Χ. και εκτόπισαν τους Σικανούς, πρώτους κατοίκους της Σικελίας. Την πρώιμη εποχή του σιδήρου, δηλαδή την περίοδο των αναστατώσεων και μετα-

κινήσεων των ελληνικών φύλων, οι Σικελοί φαίνεται ότι οργανώθηκαν, για λόγους προστασίας σε μεγάλες κοινότητες. Όταν τον 8ο αι. π.Χ. φτάνουν οι Έλληνες, ο σικελικός πολιτισμός αντιπροσωπεύεται από την παραγωγή γραπτής κεραμικής και έργων μεταλλοτεχνίας που αποδεικνύουν ικανότητα στη χαλκουργική τέχνη.

Όλες σχεδόν οι θέσεις που επέλεξαν οι Έλληνες για τις εγκαταστάσεις τους κατοικούνταν από Σικελούς, οι οποίοι εκδιώχθηκαν. Ακόμα και όταν τον 7ο και 6ο αι. π.Χ. οι ελληνικές αποικίες ακόμα επεκτεινονταν, τούτο συνέβαινε σε βάρος των Σικελών.

Η επίδραση του ελληνικού πολιτισμού στο γηγενή πληθυσμό ήταν μεγάλη³. Στις παλαιότερες αποικίες, όπου υπήρχαν σικελικές

εγκαταστάσεις, εντοπίζονται κεραμικά σκεύη αλλά και αγγεία εγχώρια που φαίνεται ότι φέρουν έντονη την ελληνική επίδραση. Οι αυτόχθονες* έμαθαν από τους Έλληνες να κατασκευάζουν έργα μικροτεχνίας, μεταλλικά ή πήλινα, στα οποία γίνεται φανερή η ανάμειξη διαφορετικών τεχνοτροπικών στοιχείων, ελληνικών και τοπικών. Σε γενικές γραμμές, οι Έλληνες δεν είχαν προβλήματα με τους Σικελούς, αν και οι σχέσεις τους ήταν σχέσεις υποταγής. Οι πληθυσμοί του νησιού αντιστάθμιζαν την ευημερία που τους έφεραν οι Έλληνες, με τα εδάφη που έχασαν και ήταν μάλλον ικανοποιημένοι. Στα μέσα του 5ου αι. π.Χ. μόνο δημιουργήθηκε ένα τοπικό σικελικό κίνημα· έκτοτε όμως παρουσιάζονται οι οικισμοί τους πλήρως εξελληνισμένοι. Σε θέματα θρησκευ-

τικά ή λατρευτικών παραδόσεων έχει υποστηριχθεί ότι μπορεί να υπήρχε κάποια επίδραση των Σικελών στους Έλληνες, με τους οποίους, όπως άλλωστε ήταν φυσικό, θα υπήρχαν επιγαμίες. Μερικά ιερά έξω από τα τείχη των ελληνικών αποικιών υποδηλώνουν την ύπαρξη τοπικών, μη ελληνικών λατρειών.

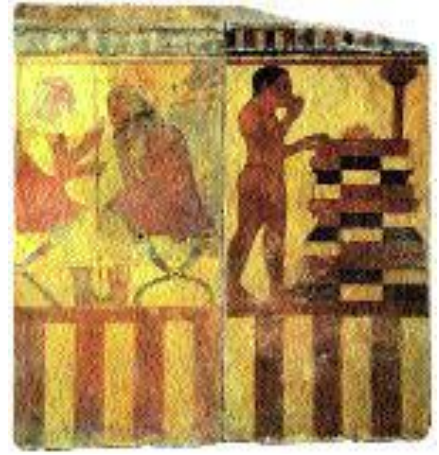
3. Οι σχέσεις Ελλήνων και Σικελών

Η επίδραση των ελληνικών ιδεών και του ελληνικού πολιτισμού ήταν άμεση. Σε πολλές σικελικές θέσεις κοντά στις παλιότερες αποικίες βρίσκουμε ελληνικά αγγεία, και συχνά επίσης αγγεία που είναι εντόπια ως προς το σχήμα αλλά ελληνικά ως προς τη διακόσμηση. Όταν έχουν εικονιστική διακόσμηση-

ση, φαίνεται σαν να έχουν ζωγραφιστεί από Έλληνες ειδικά για τους Σικελούς γείτονές τους. Οι εντόπιοι έμαθαν επίσης από τους Έλληνες να φτιάχνουν χάλκινα και πήλινα ειδώλια, στα οποία παρουσιάζεται μια ενδιαφέρουσα ανάμειξη διάφορων στυλ, και τα χάλκινα έργα τους ιδιαίτερα έγιναν με παρακίνηση και ενθάρρυνση των Ελλήνων. Υιοθέτησαν μια μορφή του χαλκιδικού αλφαβήτου. Δεν είναι πάντως απαραίτητο να υποθέσουμε ότι ελληνικές οικογένειες ζούσαν σε σικελικές πόλεις.

J. Boardman, Οι αρχαίοι Έλληνες στην υπερπόντια εξάπλωσή τους, μετ. Ηλ. Ανδρεάδη, εκδ. Καρδαμίτσα, σ. 240.

Πήλινες πλάκες με ζω-
γραφιστές παραστάσεις
από επένδυση ετρουσκι-
κού μνημείου (τέλη 6ου
αι. π.Χ.). Απεικονίζουν πιθανότατα
θρησκευτική τελετή.
(Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Πήλινο γυναικείο κεφάλι
ετρουσκικού αγάλματος
(αρχές 5ου αι. π.Χ.). Στην
απόδοσή του είναι αισθητή
η επίδραση της ελληνικής
πλαστικής των ύστερων αρχαϊκών
χρόνων. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

Οι Σικανοί ήταν περισσότερο
φιλοπόλεμοι από τους Σικελούς.
Αυτό αποδεικνύει η καταστροφή

μερικόν από τους οικισμούς τους. Πάντως και αυτοί εξελληνίστηκαν πλήρως στη διάρκεια του 7ου και 6ου αι. π.Χ.

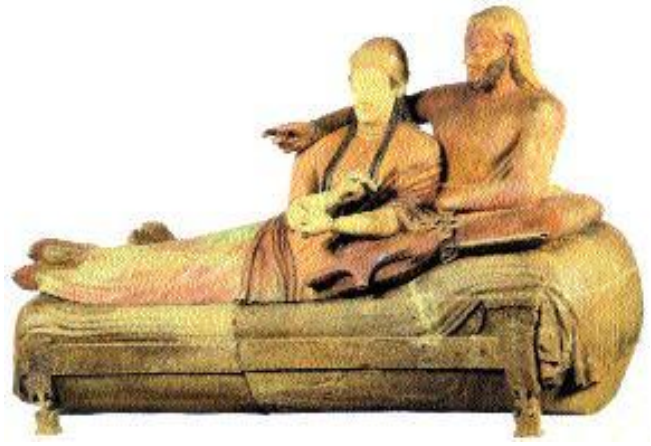
Στην Κάτω Ιταλία η ιστορία επαναλαμβάνεται. Τα ποικίλα ιταλικά φύλα γρήγορα επηρεάστηκαν από τους Έλληνες. Στην Κύμη και την Ποσειδωνία οι κάτοικοι που συνάντησαν οι Έλληνες ανήκαν πολιτιστικά στους λαούς των Απεννίνων της κεντρικής Ιταλίας. Αυτοί, σύμφωνα με την παράδοση, υιοθέτησαν για πρώτη φορά το χαλκιδικό αλφάβητο και στη συνέχεια διαμόρφωσαν το λατινικό, που αποτελεί τη βάση των περισσότερων σύγχρονων ευρωπαϊκών αλφαβήτων.

Αποδεδειγμένη, επίσης, είναι η επαφή των Ελλήνων με τους κατοίκους της Ρώμης, μισό περίπου αιώνα μετά από την παραδιδόμενη

χρονολογία της ίδρυσής της από τον Ρωμόλο (754/3 π.Χ.).

Οι Ετρούσκοι. Οι Ετρούσκοι, που ήταν εγκατεστημένοι βόρεια της Ρώμης, στην περιοχή της Τοσκάνης, ήρθαν για πρώτη φορά σε επαφή με τους Έλληνες τον 8ο αι. π.Χ. Από την εποχή αυτή ο ετρουσκικός πολιτισμός μεταμορφώθηκε από την είσοδο πολιτιστικών στοιχείων, αντικειμένων και τεχνικών, που έχουν ομοιότητες με εκείνα της ανατολίζουσας* φάσης της ελληνικής τέχνης.

Οι Ετρούσκοι έγιναν δεκτικοί πελάτες για ό,τι τους έφερναν οι Έλληνες, όπως αγγεία διακοσμημένα με την ελληνική γεωμετρική τεχνοτροπία, χρυσό και κοσμήματα επηρεασμένα από την ανατολική τέχνη, χάλκινα σκεύη και έργα μικροτεχνίας. Αυτό συνέβη, βέβαια, την ίδια

Πήλινη ετρουσκική σαρκοφάγος (τέλη 6ου αι. π.Χ) Παρουσιάζει ζευγάρι συζύγων, ξαπλωμένο σε ανάκλιντρο. (Παρίσι, Μουσείο Λούβρου)

εποχή που οι Φοίνικες όργωναν με τα πλοία τους τη Μεσόγειο θάλασσα. Η αρχαιολογική έρευνα θεώρησε ότι οι «ανατολικές» επιδράσεις στον ετρουσκικό πολιτισμό οφείλονται κατά μεγάλο μέρος στο εμπόριο με τους Έλληνες. Οι Ετρούσκοι, ωστόσο, δέχτηκαν όσα τους έκαναν εντύπωση χωρίς διάκριση. Αντέγραψαν ή πλήρως Έλληνες, πιθανότατα και Ανατολίτες που έφεραν μαζί τους οι Έλληνες, για να

αντιγράψουν μορφές και τεχνικές στην κεραμική, στη ζωγραφική των τάφων τους, στη χρυσοχοΐα και αλλού⁴. Ακόμα και στο θέμα της γραφής συνέβη κάτι ανάλογο: υιοθέτησαν τους χαρακτήρες του ελληνικού αλφαβήτου για να αποδώσουν τη γλώσσα τους η οποία μας είναι άγνωστη (βλ. και σ. **169-170**).

4. Οι σχέσεις Ελλήνων και Ετρούσκων

Οι πολιτισμικές σχέσεις και ανταλλαγές ανάμεσα στους Ετρούσκους και τους Έλληνες ήταν αρκετά περίπλοκες. Πριν τα τέλη του 8ου π.Χ. αιώνα, οι Ετρούσκοι υιοθέτησαν ένα αλφάβητο ανάλογο με το ελληνικό (έχει υποστηριχθεί και η άποψη ότι πήραν το αλφάβητό τους κατευθείαν από τους Φοίνι-

κες), με τη διαφορά όμως ότι έγγραφαν από δεξιά προς τ' αριστερά. Αγόραζαν σε μεγάλη έκταση ελληνικά αγγεία με παραστάσεις από τους ελληνικούς μύθους και θρύλους, καθώς και αγάλματα θεών των Ελλήνων, ορισμένους από τους οποίους, όπως τον Απόλλωνα και την Άρτεμη, τους πρόσθεσαν στο δικό τους πάνθεον. Ήδη από τον 7ο π.Χ. αιώνα, Έλληνες καλλιτέχνες δούλευαν σε ετρουσκικές πόλεις. Παρ' όλες, ωστόσο, αυτές τις επιδράσεις και τις επαφές, ο Ετρουσκικός πολιτισμός δεν αποτελεί απλή εκβλάστηση του Ελληνικού· γεννήθηκε εντελώς ανεξάρτητα, κάτω από ανάλογες βέβαια συνθήκες κοινωνικής οργάνωσης. Είναι χαρακτηριστικό άλλωστε ότι τόσο οι Έλληνες όσο και οι Ρωμαίοι

θεωρούσαν τους Ετρούσκους ξεχωριστό, ιδιαίτερο λαό.

**H. Honour, J. Fleming,
ό.π., τ. 1, σ. 134.**

Οι Φοίνικες, οι Γαλάτες και οι Ίβηρες. Στην αποικιστική τους εξάπλωση οι Έλληνες συνάντησαν ανταγωνιστές στη Μεσόγειο τους Φοίνικες. Παράλληλα, ήρθαν σε επαφή με τους αυτόχθονες* πληθυσμούς της νότιας Γαλλίας και της Ισπανίας.

Οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς πίστευαν ότι οι Φοίνικες είχαν προηγηθεί στο εμπόριο και στον αποικισμό στη Δυτική Μεσόγειο. Τα ανασκαφικά δεδομένα, ωστόσο, δείχνουν ότι το ενδιαφέρον και των δύο λαών πρέπει να άρχισε την ίδια

περίπου εποχή, δηλαδή τον 8ο αι. π.Χ.

Μεγάλη έλξη στους Φοίνικες άσκησαν τα αποθέματα μετάλλων που υπήρχαν στη Δύση, ιδιαίτερα του κασσίτερου. Κύρια πηγή του ήταν η Βρετανία, οι Κασσιτερίδες νήσοι, όπως ονομάζονταν από τους Έλληνες. Ο κασσίτερος έφτανε μέσω δύο δρόμων στη Μεσόγειο: ο ένας ήταν διαμέσου της Γαλλίας, με τον οποίο γινόταν η τροφοδότηση των μεταλλουργικών κέντρων της Ετρουρίας. Το δρόμο αυτό πρώτοι χρησιμοποίησαν οι Έλληνες με τις αποικίες τους στην ιταλική χερσόνησο και στη νότια Γαλλία. Ο άλλος ήταν θαλάσσιος και οδηγούσε στις νότιες ακτές της Ισπανίας, όπου υπήρχαν πλούσια κοιτάσματα και άλλων μετάλλων. Το δρόμο αυτό προσπάθησαν να εξασφαλίσουν με

τους εμπορικούς τους σταθμούς οι Φοίνικες. Οι Έλληνες είναι βέβαιο ότι ενδιαφέρθηκαν για τα κοιτάσματα της περιοχής, όπως άλλωστε αποδεικνύει η ελληνική αποικία **Εμπόριον** - το σημερινό Αμπούριας - στις βόρειες ακτές της Ισπανίας⁵. Τελικά, η Ιβηρική χερσόνησος, οι Βαlearίδες, η Σαρδηνία και η δυτική πλευρά της Σικελίας έμειναν μάλλον στη σφαίρα επιρροής των Φοινίκων και των αποίκων τους, των Καρχηδονίων.

5. Η ίδρυση του Κιμπορίου και οι επαφές με τους αυτόχθονες*

Το Εμπόριον το ίδρυσαν οι Μασσαλιώτες και απέχει 40 περίπου στάδια από το όρος Πυρήνη και τα σύνορα της Ιβηρίας και Γαλατίας. Και όλη αυτή η περιοχή είναι κι

αυτή εύφορη και έχει καλά λιμάνια. Εδώ είναι και η Ρόδος, μια πολίχνη την οποία ίδρυσαν οι Εμπορίτες. μερικοί όμως λένε ότι την ίδρυσαν οι Ρόδιοι. Και εδώ και στο Εμπόριον λατρεύουν την Εφεσία Άρτεμη [...] Οι Εμπορίτες κατοικούσαν παλαιότερα σ' ένα μικρό νησί μπροστά από την πόλη. το οποίο τώρα ονομάζεται Παλαιά πόλις, ενώ τώρα κατοικούν στην απέναντι στεριά. Η πόλη είναι διπλή (δίπολις) και τα δύο μέρη της χωρίζονται με τείχος, γιατί παλαιότερα κατοικούσαν δίπλα της μερικοί Ινδικήτες, οι οποίοι αν και είχαν δική τους πολιτική οργάνωση, ήθελαν ωστόσο να έχουν κοινό τείχος με τους Ελληνες για ασφάλεια· γι αυτό η πόλη είναι διπλή, χωρισμένη στο μέσον μ' ένα τείχος. Με τον καιρό όμως συνενώθηκαν και δημιούργησαν κοινό πο-

λίτευμα, ένα μικτό είδος με βαρβαρικούς και ελληνικούς θεσμούς, όπως συνέβη και σε πολλά άλλα μέρη.

**Στράβων, Γεωγραφικά, ΙΙ, 4,8
μετ. Τ. Κουκουλιού. ό.π.**

Οι πολιτιστικές ανταλλαγές ανάμεσα στους Έλληνες και τους Φοίνικες στη Δυτική Μεσόγειο ήταν περιορισμένες και ευκαιριακές. Το αντίθετο συνέβη με τους λαούς της Γαλατίας, οι οποίοι μετά την ίδρυση της Μασσαλίας εξελίσσονται πολιτιστικά και υιοθετούν την καλλιέργεια του αμπελιού και της ελιάς από τους Έλληνες αποίκους⁶.

6. Η επίδραση των Ελλήνων στους Γαλάτες

Οι Γαλάτες διδάχτηκαν ένα πιο πολιτισμένο τρόπο ζωής από τους Έλληνες και εγκατέλειψαν τις βαρβαρικές τους συνήθειες. Άρχισαν να οργώνουν τα χωράφια τους και να τειχίζουν τις πόλεις τους. Συνήθισαν ακόμη να ζουν με νόμους και όχι με τη βία των όπλων, και να καλλιεργούν αμπέλια και ελιές. Η εξέλιξή τους, στους καλούς τρόπους και στα πλούτη, ήταν τόσο μεγάλη που φαινόταν ωσάν η Γαλατία να είχε γίνει τμήμα της Ελλάδας και όχι η Ελλάδα να είχε αποικίσει στη Γαλατία.

Ιουστίνος 43, 41-42.

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

αστική τάξη: το σύνολο των αστών, δηλαδή των προσώπων που δεν ασκούν χειρωνακτική εργασία αλλά ασχολούνται με το εμπόριο, τη βιοτεχνία και των οποίων τα εισοδήματα είναι υψηλά (βλ. και αστικός).

αυτόχθων, -ες: αυτός που γεννήθηκε και κατοίκησε στην ίδια γη (χώρα) όπου γεννήθηκαν οι πρόγονοί του, ο γηγενής.

λεγεώνα: ρωμαϊκή στρατιωτική μονάδα, αποτελούμενη από τρεις έως έξι χιλιάδες στρατιώτες.

μέτοικος, -οι: μια από τις κοινωνικές τάξεις της Αθήνας. Σε αυτήν ανήκαν Έλληνες που προέρχονταν από άλλες πόλεις-κράτη και είχαν εγκατασταθεί στην Αθήνα. Ευρύτερα, ο όρος δηλώνει το μετανάστη.

τεφροδόχο αγγείο: πήλινο ή χάλκινο σκεύος μέσα στο οποίο τοποθετούσαν τη στάχτη και ό,τι είχε απομείνει από το νεκρό μετά την καύση του σώματός του.

veto: λατινικό ρήμα που σημαίνει απαγορεύω. Οι δήμαρχοι στη Ρώμη προβάλλοντας veto εμπόδιζαν τη λήψη όποιας απόφασης ήταν αντίθετη με τα συμφέροντα των πληβείων. Στα ελληνικά αποδίδεται με τον όρο αρνησικυρία.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 4ου ΤΟΜΟΥ

III. ΕΛΛΗΝΙΣΤΙΚΟΙ ΧΡΟΝΟΙ

1. Ο ελληνοιστικός κόσμος

1.1 Η διάσπαση του κράτους του Μ.Αλεξάνδρου.....	7
1.2 Τα χαρακτηριστικά του ελληνοιστικού κόσμου.....	19
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	67

2. Ο ελληνοιστικός πολιτισμός

2.1 Τα ελληνοιστικά κέντρα	71
2.2 Η γλώσσα.....	81
2.3 Η θρησκεία	82
2.4 Τα γράμματα	85
2.5 Οι επιστήμες	95
2.6 Οι τέχνες.....	100
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	108

IV. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΙ Δ. ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΡΩΜΗ

1. Ο Ελληνισμός της Δύσης

- 1.1 Οικονομική, κοινωνική και πολιτική οργάνωση των αποίκων 117**
- 1.2 Οι Συρακούσες 123**
- 1.3 Οι Έλληνες και οι λαοί της Δυτικής Μεσογείου..... 133**

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.